ஸோக்ரதர்

ராஜாஜி

ஆத்தங்குடி பெ. மு. சுப்பையா செட்டியார் அவர்களின் எண்பதாவது ஆண்டு நிறைவு விழாவின் போது வழங்கிய அன்பளிப்பு.

துன்மதி—மாசி கரு (25—2—82)

பிப்ரவரி, 1982

திருநாவுக்கரசு தயாரிப்பு

பொருளடக்கம்

ஸோக்ரதர்

வானதி பதிப்பகம்—தி.நகர் சென்னை—17

நாதன் & கம்பெனி, சென்னை—42.

ஓம்

அணிந்துரை

அமரர், மூதறிஞர் ராஜாஜி சிறந்த அறிஞர்; அஞ்சா நெஞ்சம் படைத்த தீரர்; பல்துறை அறிவும் படைத்த கலைஞர்; ஆன்ம ஞானம் மிளிரும் மெய் யுணர்வினர்; காந்திய சகாப்தத்தில் தலைசிறந்த சத்தி யாக்கிரகி. தமிழகத்தில் யானறிந்த முதல் சத்தியாக் கிரகி நாவுக்கரசர் என்னும் அப்பர் பெருமான். அந்தப் பரம்பரையில் நேற்று உதித்த பெருமகனார் ராஜாஜி. ஒப்பற்ற சத்தியாக்கிரகியாகத் திகழ்ந்து உலகெலாம் போற்றும் எம்மான் காந்தியடிகளே ராஜாஜியைத் தமது மனங்காவலர் என்று கூறினார் என்றால் ராஜாஜியின் சிறப்பையும் சீலத் தையும் பற்றி வேறொன்றும் கூறவேண்டுவதில்லை.

அத்தகைய சீலமும், அறிவும், ஞானமும் நிரம்பிய மாமேதை ராஜாஜி, கிரேக்க நாட்டு ஞானியாகிய சோக்ரதர் பற்றி ஓர் அருமையான நூலைப்படைத்துத் தமிழ் மக்கட்கு அளித்துள்ளார். அப்பர் பெருமான், ஏசுநாதர், காந்தியடிகள் வர்க் கத்தைச் சேர்ந்தவர் சோக்ரதர். அவருடைய வாழ் வும் வாக்கும் நமக்கெல்லாம் நல்லறிவு புகட்டு வனவாகும்.

ராஜாஜியிடம் மெய்யன்பும், உண்மையான பக்தியும் கொண்டவர் சகோதரர் பெ.மு. சுப்பையா செட்டியாரவர்கள். இவர்கட்கு ராஜாஜியிடம் உண்மை பற்றும் பாசமும் உயிரோடு வந்தவை யாகும். இராமனிடம் குகனும், சிவனிடம் கண்ணப்பனும் கொண்ட அன்பு போன்றதே

இவர்க்கு ராஜாஜியிடம் உள்ள அன்பும் பரிவும். அன்புக்குக் கைம்மாறு அன்பே என்று வாழ்பவர் திரு. சுப்பையா செட்டியாரவர்கள்.

இவர்களின் எண்பதாண்டு சதாபிஷேக விழாவின் நினைவாக இந்த அருமையான நூலை அன்பர்கட்கெல்லாம் வழங்கி மகிழ்கின்றார்கள். அருமையான இந்த நூல் நமக்கெல்லாம் நன்னெறியைப் புகட்டி வாழ்வித்தருள்வதாக.

இந்த நூலை மிக்க அன்புடன் சிறப்பாக அச்சிட்டளித்த வானதி பதிப்பகத்திற்கும், அதன் உரிமையாளர் திரு. திருநாவுக்கரசு அவர்கட்கும் நமது நன்றியும் பாராட்டும் உரியனவாகும்.

எண்பதாண்டான திருவாளர் **பெ. மு. சுப்பையா செட்டியார்** அவர்கள் எல்லா நலன்களும் பெற்றுப் பல்லாண்டு மனைவி மக்கள் பேரன் பேத்திகளுடன் இனிது வாழ எம்பெருமான் கம்பனும் அவன் பாடிப் பரவும் முழுமுதற் பரம்பொருளும் நல்லருள் சுரப்பதாக.

கம்பன் அறநிலை. அன்பன்
25—2—82 **கம்பன் அடிப் பொடி.**

பதிப்புரை

மகான்கள் அடிக்கடி பிறப்பதில்லை. எத்தனையோ ஆண்டுகளுக்கு ஒரு முறைதான் தோன்றுகிறார்கள். மேலை நாட்டுத் தத்துவங்களுக்கு வித்திட்டவரான ஸோக்ரதர் (சாக்ரடீஸ் என்று பொதுவாக வழங்கப்படுபவர்) ஏசுநாதர் காலத்துக்குப் பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பு கிரேக்க நாட்டில் தோன்றியவர். அவர் போதித்த தத்துவங்களும் தர்மங்களும் கீழை நாட்டினரான நமக்குப் புதியனவல்ல. நம் நாட்டுத் தத்துவங்கள் போதிக்கும் மெய்யுணர்வைத்தான் ஸோக்ரதரும் ஒழுகி உபதேசித்து வந்திருக்கிறார். இதிலிருந்து காலத்தால் மாறுபடாத அடிப்படை உண்மைகளை நாம் உணர்ந்து கொள்கிறோம். ஞானத்தின் பொதுத்தன்மை ஒன்றுதான் என்பதையும் தெளிவாக அறிந்துகொள்கிறோம்.

நம் நாட்டு ரிஷிகளும் மகான்களும் எந்த மொழியில் பேசினார்களோ அந்தப் பாங்கினை ஸோக்ரதருடைய பேச்சிலும் மரணத்திலும் காண்கிறோம். எனவே நம் நாட்டு ரிஷிகள், மகான்களும் சரி, ஸோக்ரதர் போன்ற ஞானிகளும் சரி, மனித குலத்துக்கு எந்தக் காலத்துக்கும் பொதுவானவர்கள்.

புத்தரும் ஏசுவும் சங்கரரும் வள்ளுவரும் இன்னும் ஏனைய பல ஞானிகளும் எந்த எல்லைக் கோட்டுக்குள்ளும் உட்படாத மகான்கள்.

ஸோக்ரதர் கிரேக்க நாட்டுக்கு மட்டும் சொந்தமானவர் அல்ல. மற்ற மகான்களைப் போல உலக முழுவதுக்குமே உரியவர். அவர் வேதங்களின் உட்பொருளை உணர்ந்த ரிஷிகளின் கூட்டத்தைச் சேர்ந்தவர்; மாபெரும் ஞானி.

அந்தக் கிரேக்க ரிஷியின் இறுதிக் காலத்தைச் சித்திரிக்கும் இந்த நூலை நமக்குத் தமிழில் இங்கே

தந்திருப்பவரும் ஒரு பெரிய ஆத்ம ஞானிதான். இந்த நூலைப் படிக்கும்போது ஸோக்ரதருடைய முழுவாழ்க்கையையும் கோட்பாடுகளையும் நம்மால் அறிந்து உணர்ந்து கொள்ள முடிகிறது. அவருடைய மரணம் நம்முடைய நெஞ்சை நெகிழ்விக்கிறது. 2500 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு வாழ்ந்த ஒருவருடைய மரணமாக நமக்குத் தோன்றவில்லை. நம் கண் முன்னே நிகழ்வதுபோல நம்மைச் செயலற்றுப் போக வைக்கிறது. அரசியல் தர்மமும் ஆத்ம தர்மமும் அன்றைக்கும் இன்றைக்கும் வேறுபட்டுப் போய்விடவில்லை. நீதியை நிலைநாட்டவும் சந்தேகமறத் தெளிவாக அறிவுறுத்தவும் மக்கள் இனம் இத்தகைய மகான்களைப் பலிகொடுத்துத்தான் வந்திருக்கிறது. ஏசுநாதர் முடிவும் சமீப காலத்தில் வாழ்ந்த காந்தி மகான் முடிவும் அதற்குப் போதிய சான்றுகள். மூதறிஞர் ராஜாஜி அவர்கள் ஸோக்ரதருடைய வாழ்க்கையால் கவரப்பட்டு அதை நமக்குத் தமிழில் வழங்க முன் வந்ததில் சிறிதும் வியப்பில்லை. அவர்களைப் போன்றவர்கள்தான் இத்தகைய பணியைச் செய்ய முன்வருவது பொருத்தம். ஒரு விதத்தில் இந்த நூலைப் படித்த பிறகு சிறை வாழ்க்கை சிறப்புடையதாகவே தோன்றுகிறது. காந்தியடிகள், நேரு, ராஜாஜி போன்றவர்கள் சிறைப் பட்டதனுல்தான் இத்தகைய ஞான நிதியை நமக்கு வழங்க முடிந்திருக்கிறது.

வானதி பதிப்பகத்துக்கு இந்தப் பணியில் பங்கு கிடைத்தது ஒரு பாக்கியம். அந்த வாய்ப்பைத் தந்த மகான் ராஜாஜி அவர்களுக்குப் பெரிதும் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

ஏ. திருநாவுக்கரசு
வானதி பதிப்பகம்

நூன் முகம்

சத்திய நெறியில் நின்று, அச்சம் என்பது சிறிதும் இல்லாமல், அதர்மத்தைக் கண்டவிடத்து அதனுடன் போர்புரிந்து நிற்கிறவனே **சத்தியாக்கிரகி.** அத்தகைய சத்தியாக்கிரகியின் போர் எப்பேர்ப் பட்டது? பிறருடைய அசத்தியம், அதர்மம், ஹிம்ஸை இவைகளை உண்மையில் வெல்ல வேண்டுமானால், தானும் அசத்தியம், அதர்மம், ஹிம்ஸை இவைகளை எவ்விதத் திலும் செய்யாமல் இருப்பதுதான். பிற ரிடத்திலுள்ள சினம், பகை, தீமை இவை களைப் போக்குவதற்கு வழிதான் அவை களுக்கு மாறான பொறுமை, அன்பு, நன்மை இவைகளைச் செய்வதேயாகும். பழிக்குப் பழி வாங்கும் உலகப் போக்கை யொழித்து,

இன்னா செய்தாரை ஒறுத்தல் அவர்நாண
நன்னயஞ் செய்து விடல்

—என்ற திருக்குறள் வாக்கியத்தின் வழி நிற்றலுமாம். அநீதி செய்வாருடைய வலிமையைக் கண்டு அஞ்சாமல், உடல்,

பொருள், ஆவி அனைத்தையும் அவருடைய அநீதிக்கு இரையாக்கி, மற்றவர்களைக் காத்தலுமாம்.

இந்நெறியில் வாழ்பவனுக்குச் சத்தியாக்கிரகி என்னும் புதிய பெயரைக் காந்தி மகாத்மா இட்டாராயினும், இது புதிய கோட்பாடன்று; பழைய தர்மமே. சநாதனமான ஆரிய தர்மமும், கௌதம சாக்கிய முனிவரான புத்தர் உலகத்திற்கு உபதேசித்ததும், ஏசுநாதர் மீண்டும் உலகத்திற்கு எடுத்துக் காட்டியதும் இந்தத் தர்மமேயாகும்.

உலகத்தில் சிறந்தோங்கி விளங்கின சத்தியாக்கிரகிகள் நால்வர். அவர்கள் புத்தர், ஸோக்ரதர், ஏசுநாதர், காந்தியடிகள் என்பவர்கள். இவர்களில் ஸோக்ரதர், பாரத தேசத்தில் அவதரித்தவர் அல்ல; தமிழர்களுக்குச் சாதாரணமாய்த் தெரிந்தவரும் அல்ல. இந்த மகானது வெகு அற்புதமான மரண வரலாற்றை ஒருவாறு தமிழ்மக்கள் படித்துணரும் பொருட்டு இச் சிறு புத்தகத்தை, வேலூர் சிறைச்சாலையில் என்னை ஆங்கில அரசாங்கத்தார் தனி அறையில் அடைத்து வைத்திருந்த காலத்தில் பொழுதுபோக்காக எழுதினேன். நூலிலுள்ள பிழைகளைப் பொருட்படுத்தாமல், மகானது சரித்திரத்தில் அறியக்கிடக்கும் தத்துவங்களை உட்கொள்ளுமாறு நேயர்களை வேண்டுகிறேன்.

ஸோக்ரதர்

தோற்றுவாய்

கிரேக்க மகரிஷியாகிய ஸோக்ரதர், தர்மத்திற்காகப் பிராணனை அர்ப்பணஞ் செய்த மகாத்மாக்களில் ஒருவர். அவர் பரமபதமடைந்த சரித்திரத்தைத் தமிழ்நாட்டு ஸ்திரீ புருஷர்களும் குழந்தைகளும் அறிய வேண்டியது அவசியம். அவர் சுமார் இரண்டாயிரத்து நானூறு வருஷங்களுக்கு முன் கிரேக்க தேசத்தில் ஆதன்ஸ் நகரத்தில் அவதரித்தவர். அவர் தகப்பனார் ஒரு சில்பத் தொழிலாளர்; தாயார் ஒரு மருத்துவச்சி. ஸோக்ரதர் தம் உடல், பொருள், ஆவி அனைத்தையும் மெய்யறிவுக்காகத் தத்தம் செய்தவர்; தம்முடைய கிரக கிருத்தியத்தையும் கவனியாமல் உண்மையான துறவு பூண்டவர்.* ஜனங்களுடன் சம்பாஷணை செய்து, அதன் வாயிலாய் அவர்களுக்குத் தர்மோபதேசம் செய்வதிலேயே தம் வாழ்நாளைக் கழித்தவர்.

---

* மாத்தானவத்தையும் மாயாபுரியின் மயக்கத்தையும்
நீத்தார் தமக்கொரு நிட்டையுண்டோ நித்தனன்புகொண்டு
வேர்த்தாற் குளித்துப் பசித்துப் புசித்து விழிதுயின்று
பார்த்தா லுலகத் தவர்போ லிருப்பர் பற்றற்றவரே.

—என்று பட்டினத்துப் பிள்ளையார் பாடியபடி, உண்மையான துறவுக்கு மழித்தலும் நீட்டலும் வேண்டா.

ஸோக்ரதர் காலத்தில் ஆதன்ஸ் நகரம் மகா உன்னதமான கீர்த்தியைப் பெற்றுத் தனி அரசாட்சி யடைந்த இராஜாங்கமாக இருந்தது. காளிதாச பவபூதிக்குச் சமானமான கவிஞர்களும் நாடகாசிரியர்களும் கீர்த்தி பெற்ற இதிகாச பௌராணிகர்களும் சில்பிகளும் இராஜதந்திர நிபுணர்களும் ஆதன்ஸ் நகரில் நிரம்பி யிருந்தார்கள். உஜ்ஜினியைப் போலவும், பாடலிபுத்திரம் போலவும் மேல் நாட்டில் சிறப்புற்றிருந்தது அந்த நகர்.

ஆதன்ஸ் அரசாட்சி குடியாட்சி. நகரத்திலுள்ள பிரஜைகளனைவரும் கூடிய மகாநாடே சர்வ அதிகாரத்தையும் வகித்து வந்தது. மகாநாடு கூடுங் காலத்தில் ஒவ்வொருவரும் தவறாமல் பிரசன்னமாயிருக்க வேண்டுமென்பது விதி. பிரஜைகள் தங்களுக்காகப் பிரதிநிதிகளை மகாநாட்டுக்கு அனுப்புவது கிடையாது. நேராக அவர்களே கூடி இராச்சிய விவகாரங்களை நடத்தி வந்தார்கள். நியாய விசாரணை முறையிலும் இதே மாதிரி எல்லாரும் அதிகாரம் வகித்து வந்தனர். விவகாரங்களை விசாரித்துத் தீர்ப்புச் சொல்ல நீதிபதிகளைச் சீட்டுப் போட்டு ஜனங்கள் நியமிப்பார்கள். அந்த நீதிபதிகள் நியாய ஸ்தலத்தில் அமர்ந்து தங்கள் கடமைகளைச் செய்வார்கள். நகரத்தார் ஒவ்வொருவரும் இவ்விதம் நியாய ஸ்தலத்தில் அமர அருகராயிருந்தார்.

போடீயோ முற்றுகையில் தமது தாய் நாட்டின் ஆதீனத்தைக் காப்பதற்காக ஆதன்ஸிலிருந்து சென்ற சேனையில் ஸோக்ரதர் சேர்ந்திருந்தார். பசி, தாகம், குளிர் இவைகளைப் பாராமல் மகா வீரத்துடன் போர் முனையில் அவர் தம் கடமை

யைச் செலுத்தினர். அந்தச் சமயத்தில் மகாவீரர் ஆல்கிபியாதருடைய உயிரை ஸோக்ரதர் காப்பாற்றினர். அது மாத்திரம் அல்ல. அந்த யுத்தத்து வீரச் செயல்களுக்காக ஆதன்ஸ் மகா ஜனங்கள் கொடுத்த பெரும் பட்டத்தை ஆல்கிபியாதரே அடையும்படி, தாம் செய்த வீரச் செயல்களை யெல்லாம் மறைத்துக் கொண்டார். அதற்குப் பின் மற்றொரு போர் நடந்தது. அதில் ஆதன்ஸ் நகரத்தார் பெரிய தோல்வியடைய நேர்ந்தது. தோல்வி யடைந்ததும், பயத்தினல் மதி குழம்பிச் சேனை சிதறி யோடிற்று. அச் சமயம் தைரியத்தையும் மன உறுதியையும் இழந்து விடாமல் நின்று, ஒழுங்காகப் பின் சென்றவர் சிலரே. அச் சிலருள் ஸோக்ரதர் ஒருவர். சில காலத்துக்குப் பின்னர் அம்விபள்ளியில் நடந்த யுத்தத்திலும் ஸோக்ரதர் மூன்ருவது தடவை ஆதன்ஸ் நகரத்தார் படையில் சேர்ந்து உழைத்தார். சாதாரணமாகச் சாதுக்களும் ஞானிகளும் வீரமற்றவர்களென்று ஜனங்கள் நினைப்பதும் சொல்வதுமுண்டு. அவ்வாறு நினைப்பதும் சொல்வதும் தவறென்பதையும், தைரியமும் ஞானமும் சாத்துவிகமும்கூட ஞானிகளிடம் இருக்குமென்பதையும் ஸோக்ரதர் வரலாற்ருலும் மற்ற மகாத்மாக்களின் வரலாற்ருலும் அறியலாம்.

ஸோக்ரதர் காலத்தில் கிரேக்க நாட்டில் ஒரு புதிய உணர்ச்சி பரவ ஆரம்பித்தது. புராதன தர்மத்தையும் மதத்தையும் சிலர் ஆராய்ச்சி செய்ய ஆரம்பித்தார்கள். அது காரணமாக அவைகளின்மீது கொண்டிருந்த பற்றுக் குறையவும் அவைகளை மறுக்கத் துணியவும் ஏற்பட்டது. இவ்விதப் புதிய உணர்ச்சி அதர்மத்திற்குக் காரணமாகு மென்று கருதி, உலகப் பிரசித்தி பெற்ற

நாடகக் கவிஞர் அரிஷ்டவாணர் அதையடக்கப் பெரு முயற்சி செய்தார். ஸோக்ரதர் கொண்டுள்ள உண்மையான தத்துவங்களையும் உபதேசங்களையும் அரிஷ்டவாணர் சரியாய் அறிந்து கொள்ளாமல், அவரையும் புதிய நாஸ்திகத்தில் சேர்ந்தவராகவே எண்ணி நாடகமொன்றும் எழுதினர். ஆதன்ஸ் மகா ஜனங்கள் நாடகங்களைப் பார்ப்பதிலும் படிப்பதிலும் உற்சாகமுள்ளவர்கள். ஸோக்ரதர் தம் அழகற்ற முகம், தட்டை மூக்கு இவைகளுடனும் உடுத்திய கந்தலோடும், தெருத் தெருவாய் திரிந்து எங்கேயாவது நின்று பேசுவார். நகரத்தில் உள்ளவர்களில் இவரை அறியாதார் இல்லை. இவ்வித ஆண்டியொருவர் ஊரில் இருப்பதை மறவாமல், இவரைப் புதிய நாஸ்திகத்திற்கு நாயகராக வைத்துப் பெரிய நாடகம் ஒன்று எழுதுவது நாடகாசிரியருக்கு எளிதாய்விட்டது.

'சிறுவர்களுடைய ஒழுக்கத்தைத் தர்க்கிகர்கள் என்ற கோஷ்டியார் கெடுத்து வருகிறார்கள்; மெய்யைப் பொய்யாக்கிப் பொய்யை மெய்யாக்கி வருகிறார்கள்' என்று அவர்கள்மீது, சநாதன தர்மத்தில் பற்றுடைய சமூகத்தாருக்குக் கோபாவேசம் மூண்டிருந்தது. இந்தத் தர்க்கிகர்களுள் ஸோக்ரதரையும் ஒருவராக வைத்து அரிஷ்டவாணர் நாடகம் ஒன்று வெளி வந்துவிட்டது. தர்க்க சாஸ்திரிகள் போதித்துவந்த வீண் தத்துவங்களையும் நாஸ்திகத்தையுமே ஸோக்ரத மகரிஷி பலமாய் எதிர்த்து வந்தார். அப்படி எதிர்த்து வந்தும், ஏதோ அவரும் நாஸ்திகம் போதித்து, வாலிபர்களின் புத்தியை மயக்கி, அவர்களது ஒழுக்கம் கெடுமாறு செய்துவிட்டார் என்றும், அவருக்கு மரண தண்டனை விதிக்க வேண்டுமென்றும் ஜனங்கள் அவர்மீது குற்றம் சாட்டினர்கள்.

விசாரணைக் காலத்தில் ஸோக்ரதர் பேசிய பேச்சுக்களையும், மரண தண்டனையை எதிர்பார்த்துச் சிறைச்சாலையில் இருந்தபோது அவருக்கும் அவருடைய ஆப்த சிநேகிதருக்கும் நடந்த சம்பாஷணையையும், மரணமடைந்த வரலாற்றையும் கிரேக்க பாஷையில் நூலாக எழுதி வைத்திருக்கிறார்கள். அந்த அரிய நூலுக்கு ஆங்கில மொழி பெயர்ப்பு ஒன்று இருக்கிறது. அம்மொழிபெயர்ப்பைத் தமிழ் மக்களுக்குப் பயன்படுத்த வேண்டும் என்ற நோக்கத்துடன்தான் வேலூர் சிறைச்சாலையில் இந்நூலை எழுதலானேன்.

விசாரணைச் சபை முன்னிலையில் ஸோக்ரதர் பேசியது

கிரேக்கர்கள் தொழுதுவந்த தேவர்களைப் பொய்த் தேவர்களென்று சொல்லிப் புதிய தெய்வங்களை உண்டாக்கியதாகவும், சிறுவர்களை ஒழுக்கத்தினின்று வழுவச் செய்ததாகவும் ஸோக்ரதர் மீது குற்றம் சாட்டினார்கள். மரண தண்டனை விதிக்க வேண்டுமென்றே வழக்கு விசாரணைச் சபையில் ஐந்நூற்றொருவர் அமர்ந்திருந்தனர். இவர்களைத் தவிர அக்கிராசனராகத் தனியாக ஒருவரும் அமர்வதில்லை. விசாரணைக்கு **மெலேதன்** என்ற ஒரு சிறு கவிஞன் வாதியாய் நின்றான். **அநீதன்** என்ற செல்வாக்குள்ள தோல் வியாபாரி வாதி பக்கம் நின்று வழக்கை நடத்தினான். ஆதன்ஸ் நகரம் குடியரசு இழந்து சில நாள் வருந்தியது. அந்தக் காலத்தில் குடிகள் சார்பாக உழைத்த காரணம் பற்றி அவனுக்கு அந்தச் செல்வாக்கு. வாதி **மெலேதனும்** அவனுக்குப் பக்கத் துணையாக **அநீதனும்**, மற்றொருவனும் குற்றத்தை ருசுப்படுத்துவதற்காகப் பேசினார்கள். அதன் பிறகு தாம் நிரபராதியென்று உறுதிப்படுத்த **ஸோக்ரதர்** பேசினார். அவரது முதல் பிரசங்கம் முடிந்தவுடன் நியாய விசாரணைச் சபையார் குற்றம் ஏற்பட்டதா,

இல்லையா?' என்று கேட்ட கேள்விக்கு 281 பேர் 'ஸோக்ரதர் குற்றவாளி' என்றும் 220 பேர் 'குற்றவாளியல்ல' என்றும் அபிப்ராயம் சொன்னார்கள். அதற்குப் பிறகு விதிக்க வேண்டிய தண்டனையைக் குறித்து வாதி மறுபடியும் பேசினான். மரண தண்டனையே விதிக்க வேண்டும் என்று வாதி எடுத்துச் சொன்ன பிறகு, குற்றவாளி இஷ்டப்பட்டால், ஏதாவது குறைந்த தண்டனை விதிக்கக் காரணம் காட்டுவது முறை. இம்முறைப்படி ஸோக்ரதர் மீண்டும் பேசிய பிறகு சபையார் மரண தண்டனையே விதித்தனர். ஸோக்ரதர் மற்றுமொரு முறை பேசினார். அதன்பின் அரைச் சிறைச் சாலைக்குக் கொண்டு போனார்கள்.

ஸோக்ரதர் பிரசங்கம்

1

"ஆதன்ஸ் நகரத்தார்களே! வாதிகள் பேசியதையெல்லாம் நீங்களும் கேட்டீர்கள்; நானும் கேட்டேன். அவைகளில் ஒரு வார்த்தை நிஜம் இல்லை. ஆனாலும் அவர்கள் பேசிய சாதுரியத்தைப் பார்த்து நானே பிரமித்துப்போனேன். 'பேசுவதில் இவன் அதிகத் திறமையுள்ளவன், நீங்கள் ஏமாந்து போகக்கூடாது, ஜாக்கிரதையா யிருக்க வேண்டும் என்று சொன்னார்களே, அதுதான் அவர்கள் சொன்ன பொய்களில் எல்லாம் பெரிய பொய். நான் வாயைத் திறந்தவுடனேயே நீங்கள் உண்மையைக் கண்டுகொள்வீர்கள். ஜனங்களை வசப்படுத்தும்படியான பேச்சுத் திறம் எனக்குக் கிடையாது. இவ்விதமான பெரும் பொய்யை வெட்கமின்றி உங்களுக்கு வாதிகள் சொன்னார்களே, அதுதான் எனக்கு ஆச்சரியமாயிருக்கிறது. ஆனல் பொய்யை ஒழித்து மெய்யைச் சொல்வதே நற்பிரசங்கத்தின் இலக்கணம். அப்படியானல், பேசுவதில் வாதிகளைவிட நானே திறமையுள்ளவன் என்று ஒப்புக் கொள்கிறேன். அவர்கள் பிரசங்கங்களில் மெய்யென்பதைக் காண்பது அரிது, நானே உண்மை முழுவதையும் உங்களுக்குச் சொல்லப் போகிறேன்.

அழகிய பதங்களைத் தேடி, அலங்காரங்களைக் கட்டிப் பெருத்த பிரசங்கம் செய்ய நான் முன் கூட்டி யோசித்து வரவில்லை. தர்மமும் நியாயமும் என் பக்கம் இருப்பதாக நம்பியிருப்பதால் அழகிய பதங்களைத் தேட நான் முயலவில்லை. என் மனமும் வாக்கும் ஒன்றுபட்டு இயங்குவதால் அப்போதைக் கப்போது தோன்றுகிறபடியே பேசுகிறேன். நண்பர் களே! வயது முதிர்ந்தவனாகிய நான் பொய்யையும் அலங்காரங்களையும் கட்டி உங்கள் முன்னிலையில் சிறுவனைப் போலப் பேசுதல் தகாது. உங்களை ஒன்று மாத்திரம் கேட்டுக் கொள்கிறேன். கடைத் தெருவிலும் சந்தைக் கூட்டத்திலும் மற்ற இடங் களிலும் நான் எவ்விதம் பேசி வந்தேனோ, நீங்களும் எவ்விதம் கேட்டீர்களோ, அவ்விதமே சொல்லலங் காரம் இன்றி இங்கேயும் உங்கள் முன்னிலையில் பேசு கிறேன். அதைக் கண்டு, நியாய சபையில் பேச வேண்டிய முறையை விட்டுத் தவறினேன் என்று கோபியாதீர்கள். பொறுமையுடன் நான் சொல்லு வனவற்றைத் தடை செய்யாமல் கேட்கும்படி உங்களை வேண்டிக் கொள்கிறேன். எனக்கு எழுபது வயதுக்கு மேலாயிற்று. நியாய ஸ்தலத்திற்கு நான் வந்தது இதுதான் முதல் முறை. இவ்விடத்தைய பேச்சு முறைகளை நான் அறியேன். அன்னிய தேசத் திலிருந்து வந்திருந்தால் எப்படி அன்னிய பாஷை யில் பேச அனுமதி கொடுப்பீர்களோ, அதே விதம் என்னை மன்னித்து, என் பேச்சில் உள்ள முறைத் தவறுகளைக் கவனியாது, பொருளை மட்டும் கவனித்து, ஒரே முகமாய் ஆலோசிப்பீர்களாக. பொய்யை விலக்கி மெய்யைப் பேசுவது எப்படி நற் பிரசங்கத்தின் இலக்கணமோ அவ்விதமே வாதி பிரதிவாதிகள் சொல்லுவது நியாயமா, இல்லையா என்பதை மாத்திரம் கவனிப்பது நியாயாதிபதியின் சிறந்த இலட்சணம்.

"ஆதன்ஸ் நகரத்தார்களே! என்மேல் குற்றம் சாட்டியது இப்போதுதான் என்று எண்ண வேண்டாம். இப்போது சுமத்தும் குற்றத்தை முன்னேயே அனேக வருஷங்கள்களாய் என்மேல் சிலர் சுமத்தி வந்திருக்கிறுர்கள். அவர்கள் என்மேல் சொல்லி வந்த பழிகள் உங்கள் மனத்தைத் பாதித்தே யிருக்கும். அவைகளினின்று நான் தப்புவது கஷ்டம். இப்போது கொண்டு வந்திருக்கும் வழக்கு பெருத்த வழக்காயிருந்தாலும், சொல்லி வந்த பழைய பழிகளே பெரியவையென்று நினைக்கிறேன். சபையங்கத்தினரான நீங்கள் எல்லாரும் சிறு பிள்ளைகளாயிருந்தது முதலே உங்கள் மனத்தைக் கெடுக்கும்படியான பழிகளை என்மீது சுமத்தி வந்திருக்கிறுர்கள். பாலியப் பருவத்தில் ஓர் அபிப்பிராயம் மனத்தைக் கவர்ந்துவிட்டால் அதனின்றும் விடுபடுவது அரிது; 'ஸோக்ரதன் என்பவன் ஒருவன் இருக்கிறுனே; அவன் பூமி பாதாள ஆகாயத்திலுள்ள தத்துவங்களை யெல்லாம் ஆராய்ச்சி செய்கிறுன்; மிகுந்த சாதுர்யமுள்ளவன்; பொய்யை மெய்யாக்கியும், மெய்யைப் பொய்யாக்கியும் ஏமாற்ற வல்லமையுள்ளவன்' என்று அனேக வருஷங்களாக என் மீது பழி. ஆகாயத்திலும் பூமியிலுமுள்ள பூத தத்துவங்களை ஆராய்ச்சி செய்கிறவர்கள் எல்லாரும் நாஸ்திகர்கள் என்றே ஜனங்கள் சாதாரணமாய் எண்ணுகிறபடியால், என்னையும் துராத்மாவென்று நீங்கள் நிச்சயம் செய்திருக்கிறீர்கள். மெலேதனையாவது அநீதனையாவது ஒரு பெரிய விரோதியாக நான் எண்ணவில்லை. இந்தப் பழைய பழிகளைப் பரப்பினவர்களே எனக்குப் பெரிய சத்துருக்கள். அவர்கள் ஒருவர் இருவர் அல்ல; பலபேர். அனேக வருஷ காலமாய் என்மேல் குற்றங்கள் சொல்லிவந்ததும் தவிர, சொல்லுவதை யெல்லாம் நம்பும் பருவமாகிய பாலியப் பருவத்தில் உங்கள்

மனத்தைக் கெடுத்துமிருக்கிறுர்கள். மேலும், அவர்கள் சொன்ன பழிகளுக்கு யாரும் பதில் சொல்லவில்லை. ஒரு காட்சியாகவே அவர்கள் என்னைத் தொடர்ந்து வந்திருக்கிறுர்கள். இக் காரணங்களிஞல் தான் இந்தப் பழைய பழிகளைக் குறித்து நான் பெரிதும் பயப்படுகிறேன். அவைகளைப் பற்றியே முதலில் சில வார்த்தைகள் சொல்லவிரும்புகிறேன். சில நாடகங்கள் இப்படி என்னை அவதூறு செய்து வந்தன. மற்றும் விஷயம் தெரியாத பலரும் அதே விதம் பொய்யைப் பரப்பி யிருக்கிறுர்கள். உண்மையில் நான் நாஸ்திகன் என்றும், ஒழுக்கத்தைக் கெடுப்பவன் என்றும் நினைத்தே சிலர் இப்படி என்னைச் சொல்லியிருப்பார்கள். ஆனுல் அநேகமாய் என்மேல் சிலர் கொண்ட பொறுமையும் துவேஷமுமே இதற்குக் காரணம். இந்த வழக்கில் நான் அவர்களை யெல்லாம் உங்கள்முன் நிறுத்திக் கேள்வி கேட்டு, அவர்கள் சொன்னது பொய் என்று அவர்கள் வாக்கு மூலத்தாலேயே காட்டுவது அசாத்தியம். நிழல்களுடனும் கண்ணுக்குப் புலப்படாதவர்களுடனும் யுத்தம் செய்வது கஷ்டம்.

''ஆனபோதிலும், ஆதன்ஸ் மகாஜனங்களே! எனக்குக் கொடுத்துள்ள சிறிது நேரத்துக்குள் சொல்ல வேண்டியதை நான் சொல்லி, என்னைக் குறித்துப் பல நாளாக நீங்கள் கொண்டுள்ள தப்பான அபிப்பிராயங்களைச் சரிப்படுத்த முயல்கிறேன். இது கஷ்டமான காரியம் என்று நான் அறியாமலில்லை. நான் சொல்லுவது உங்கள் மனத்துக்குள் புகுந்து நீங்கள் என்னை நிரபராதி என்று தீர்மானிப்பது ஆண்டவன் இச்சை. முடிவைக் கடவுள் கிருபைக்கு விட்டுவிட்டு, நான் சொல்ல வேண்டியதை முறைப்படி சொல்லிவிடுகிறேன்.

''எந்த ஆஸ்பதத்தைக் கொண்டு மெலேதன் தைரியமாய் என்மேல் வழக்குக் கொண்டு வந்திருக்கிருனே, எந்தப் பழியை என்மேல் என் விரோதிகள் பல நாட்களாய்ச் சொல்லி வந்தார்களோ, அதை ஆராய்ந்து பார்ப்போம். அந்தப் பழியை நியாய ஸ்தலத்துக்குக் கொண்டுவந்த ஒரு பிராதாகவே வைத்துப் பரிசோதிப்போம். அவர்கள் சாட்டும் குற்றம் என்னவென்ருல், 'ஸோக்ரதன் ஒரு துராத்மா; வானத்திலும் பாதாளத்திலும் நடக்கும் விஷயங்களைச் சோதிக்கிற அதிகப் பிரசங்கி; தன் குதர்க்கத்தால் பொய்யை மெய்யாக்கி, மெய்யைப் பொய்யாக்குகிருன். தன்னுடைய துஷ்டச் செயல்களைப் பிறருக்கும் போதிக்கிருன்' என்பதுதான என் மேல் நீண்ட நாளாய்த் தொடர்ந்துவந்த வழக்கு. அரிஷ்டவாணர் நாடகத்தைப் பார்த்திருப்பீர்கள். அதில் ஸோக்ரதன் என்னும் ஒருவன், ஒரு கூடையில் உட்கார்ந்துகொண்டு சுற்றிச் சுற்றி வந்து வாயு ஸ்தம்பம் செய்ததையும், இன்னும் அநேகவிதமாய் அர்த்தமின்றிப் பேசினதையும் நாடகத்தில் பார்த்திருப்பீர்கள். அந்த ஸோக்ரதன் செய்தவையும் பேசினவையும் உண்மை ஸோக்ரதனுகிய எனக்கு ஒன்றும் தெரியாது. வாயு ஸ்தம்பமும் மற்ற விஞேத பூத தத்துவ ஆராய்ச்சியும் கூடாது என்று நான் சொல்ல வரவில்லை. அவைகளைக் கற்றவர்கள் மேலானவர்களாயிருக்கலாம். ஆனுல் அவைகளுக்கும் எனக்கும் ஒரு சம்பந்தமுமில்லை. நான் அவைகளைக் கற்றவனல்ல என்றே சொல்லுகிறேன். இதன் உண்மை உங்களுக்கே தெரியும். நீங்களனைவருமே எனக்குச் சாட்சிகள். நான் அனேக வருடங்களாகப் பேசி வந்ததை உங்களில் அநேகர் கேட்டு வந்திருக்கிறீர்கள். ஒரு போதாவது இவ் விஷயங்களைப் பற்றி நான் பேசினதுண்டா? கிடையாது. உங்களில் என் சம்பாஷணையைக் கேட்

டறிந்தவர்கள் இதை மற்றவர்களுக்கு எடுத்துச் சொல்லும்படி கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். இதனுல் ஆதாரமின்றி என் மீது மற்றப் பழிகளும் எப்படிச் சுமத்தப்பட்டிருக்கின்றன என்பதை நீங்கள் அறிந்துகொள்ளக் கூடும்.

''நான் வாலிபர்களுக்கு வித்தியாப் பயிற்சி செய்வித்து அதனுல் பணம் சம்பாதித்து வந்தேன் என்று யாராவது சொன்னுல் அதுவும் முழுப்பொய் என்று நீங்கள் அறிய வேண்டும். வாலிபர்களுக்குத் திறமையுடன் போதிப்பது மேன்மையான தொழில் தான். அதற்குத் தகுந்த மேதாவிகள் சிலர் இருக்கிருர்கள் என்பது எனக்குத் தெரியும். ஆனுல் குதிரைக் குட்டியையாவது மாட்டையாவது சவாரிக்கும் வண்டிக்கும் பழக்குவதற்காகக் குதிரைக்காரர்களும் குடியானவர்களும் சுலபமாய்க் கிடைப்பார்கள். ஆனுல் மானிட கர்மங்கள், தேசத்தை ஆண்டுவரும் நகரத்தார் கடமைகள், இவைகளைச் சாதிப்பதற்கான திறமையையும் அறிவையும் வாலிபர்களுக்குப் புகட்டி அவர்களை நல் வழியில் நிறுத்தவல்ல மேதாவிகளைக் காண்பது அரிது. எனக்கு அவ்விதத் திறமை இருந்தால் நான் அதை மறைத்திருக்க மாட்டேன்; அதை வெளிப் படுத்தியே யிருப்பேன்; ஒருவேளை இறுமாப்புக் கொண்டிருப்பேன். மகாஜனங்களே! எனக்கு அவ் விதத் திறமையில்லை யென்பதே உண்மை.

''நீங்கள் ஒருவேளை என்னைக் கேட்கலாம்: 'ஸோக்ரதனே! நீசொல்லுவது சரி. ஆனுல் நீ என்ன செய்து வருகிருய்? ஏன் உன்மேல் வீண் அபவாதம் சுமத்தப்பட்டிருக்கிறது? நீ ஏதோ செய்துவருவது ஜனங்களுக்குப் பிடியாமல் இருப்பதனுலல்லவா இப் பழிகள் கிளம்பியிருக்க வேண்டும்? மற்றவர் களைப் போல் நீ சாதாரணமான விருத்தியிலிருந்து

கொண்டு வந்திருந்தால், இம்மாதிரி உன்மேல் ஜனங்கள் வீணுகப் பழி சுமத்த மாட்டார்களே! ஆகையால், நீயே உண்மையைச் சொல். உன் செயல்களை நீயே சொல்லி வெளிப்படுத்திஞல் நாங்கள் தீர்ப்புக் கொடுக்க முடியும்' என்று நீங்கள் கேட்பது நியாயமாகும். நான் என்ன செய்து வந்தேன் என்பதையும், ஏன் என்மீது இவ்வளவு பேருக்கு அசூயை ஏற்பட்டன என்பதை யும் சொல்லுகிறேன், கேளுங்கள். சுருங்கக் கூறின், நான் கடவுளின் ஆணைவழி ஒழுகி வந்தமையே என்று கூறலாம். ஆதென்ஸ் நகரத்தார்களே! தெல்பி மகா சன்னிதியில் எழுந்தருளியுள்ள சுவாமி ஒரு வாக்கு அருளினர். நான் ஒன்றும் அவரைக் கேட்கப் போகவில்லை. ஆனல் பாலியத்திலிருந்து எனக்குச் சகாவான சேரவான் என்னும் கனவானை உங்களுக்குத் தெரிந்திருக்குமே. நமது நகரம் குடியரசு இழந்த காலத்தில், அவர் நகரத்திற்கு நேர்ந்த பெருங்கேட்டைக் கண்டு சகிக்க முடியாமல் நகரத்தையே விட்டு விலகியிருந்தார். மறுபடி குடியரசு நிலைத்த பின்னரே திரும்பி வந்தார். அவர் தெல்பியில் சுவாமி சன்னிதானத்தில் போய்க் கேட்ட கேள்விக்கு அர்ச்சகர் மூலமாய், 'ஸோக்ரதனைவிட யாரும் ஞானியில்லை' என்று தெய்வத்தின் பதில் வந்தது.

''இதை நான் அறிந்து, 'இது என்ன விபரீதம்! அஞ்ஞானியான என்னைப்பற்றிச் சுவாமி இம்மாதிரி சொல்வதற்கு என்ன காரணம்?' என்று வியப்புற் றேன். ஆயினும், 'தெல்பி கோயிலில் கொடுத்த வாக்குப் பொய்யாகாதே!' என்று சிந்தித்தேன். அதன்மேல் அதன் பொருள் அறிய வேண்டுமென்று என்னைவிட அறிவு நிறைந்து புகழ்பெற்ற தத்துவ சாஸ்திரிகள், புலவர்கள், மற்றும் தர்ம நிபுணர்கள்

இவர்களில் சிலரைக் கண்டு சம்பாஷித்தேன். தெல்பி சன்னிதியின் வாக்கைப் பரீட்சித்துப் பார்த்தேன். எனக்கே வியப்புண்டாயிற்று. யாரை மகா ஞானிகள் என்று அதற்குமுன் நான் எண்ணியிருந்தேனே அவர்கள் சுத்த அஞ்ஞானிகள் என்பது எனக்கு விளக்கமாயிற்று. இதைக் கண்டதும் கடவுள் கொடுத்த வாக்கின் பொருள் எனக்கு நன்கு விளங்கிற்று, 'அனைவரும் அறியாமையில் மூழ்கி யிருக்கிறார்கள். ஆனால் அவர்கள் தங்கள் அறியாமையை உணராமல், தாங்கள் மகா பண்டிதர்கள், அறிவு நிறைந்தவர்கள் என்று எண்ணி அஞ்ஞானத்தில் மூழ்கிக் காலம் கழிக்கிறார்கள். என் அறியாமையை நான் நன்கு அறிந்திருக்கிற காரணத்தால் ஞானியென்று என்னை தெல்பி சுவாமி குறிப்பிட்டது' என்று அறிந்துகொண்டேன். அது முதல் மற்ற ஜனங்களும் தங்களுடைய அஞ்ஞானத்தை நன்கு அறியும்படி காட்டுவதே ஆயுள் நாளில் நான் செய்ய வேண்டிய கடமை என்றும் அறிந்துகொண்டேன். இதைக் கடவுள் எனக்கென்று இட்ட பணியாக எண்ணினேன். அதனால் விலையும் பகைமையையும் துயரத்தையும் பொருட்படுத்தாமல் இந்தத் தொண்டு செய்துவருகிறேன்.

''ஒருவர்பின் ஒருவராய்ப் புகழ்பெற்ற பண்டிதர்கள், மேன்மையடைந்த கவிஞர்கள், ராஜதந்திரிகள், அறிஞர்கள் என்று நினைக்கும் ஒவ்வொருவரிடமும் சென்று கடவுள் அறிவென்ற ஒன்றின் ஏவுதலைச் செய்தேன். உண்மையில் ஓரறிவுமில்லையென்பதையும் அஞ்ஞானத்தில் உலகம் மூழ்கியிருப்பதையும் விளக்கி வந்தேன். எல்லாரையும் பார்த்ததில், யார் தம்மை அதிக அறிவுள்ளவர்கள் என்று கருதி வந்தார்களோ அவர்களேதான் கொண்டதுவிடா மூடர்கள் என்றும், தங்களுக்கு

அறிவில்லை என்று நினைக்கும் பாமர ஜனங்கள்தான் கொஞ்சமாவது ஞானம் ஏற்படக்கூடிய நிலையில் இருப்பதாகவும் நான் கண்டேன். புலவர்களைப் பார்த்தால் தெய்விகக் கிருபையாலும் இயற்கைச் சக்தியாலும் நல்ல காவியங்களை எழுதிவிட்டார்கள் என்று சொல்ல வேண்டியதேயொழிய, தாங்கள் இயற்றிய நூல்களின் பொருள்களை அவர்களே அறியவில்லை. மேலான காவியங்களை இயற்றின காரணத்தினுல் உலகத்திலுள்ள எல்லா விஷயங்களையும் தாங்கள் அறிந்துவிட்டதாக அவர்கள் கருதினுர்கள். இப்படியே மற்றப் பண்டிதர்களும் சாஸ்திரிகளும், தாங்கள் அறிந்த ஒரு விஷயம், அல்லது செய்யவல்ல ஒரு தொழில் இருக்க, தாங்கள் எல்லாவற்றையும் அறிந்துவிட்டதாகச் செருக்கடைந்து கிடந்தார்கள். இப்படி அறிவீனத்தையும் அஞ்ஞானத்தையும் நான் அவர்களுக்கு எடுத்துக் காட்டினபொழுது அவர்கள் என்மேல் கோபங்கொண்டு என்னைப் பகைத்தார்கள். நான் செய்வது கடவுளின் ஏவல் என்றும், என்னுடைய சாதுரியத்தைக் காட்டுவதற்காக எதுவுஞ் செய்வதில்லை யென்றும் அவர்கள் அறிந்துகொள்ளவில்லை. எவ் விஷயத்தில் தாங்கள் நிறைந்த நிபுணர்கள் என்று எண்ணியிருந்தார்களோ அவ் விஷயத்தைப் பற்றிச் சம்பாஷிப்பதில், அவர்களுக்கு ஒருவிதமான உண்மையறிவும் கிடையாது என்று நான் எடுத்துக் காட்டுவதைப் பார்த்துப் பக்கத்திலுள்ளவர்கள் நகைப்பார்கள். இதைக் கண்டு அவர்களுக்குக் கோபம் பின்னும் அதிகமாகும். தவிர, நான் எவ்வெவ் விஷயங்களில் மற்றவர்களுக்கு உண்மை அறிவு இல்லையென்று நிரூபித்து வந்தேனே அவ்வறிவை நான் அடைந்திருப்பதாக ஜனங்கள் எண்ணிவிட்டார்கள். உண்மையில், எனக்கும் அறிவில்லை; மற்றவர்களுக்குமில்லை; ஆனுல் முன்

சொன்னபடி என் அறிவீனத்தை நான் அறிந்தேன்; மற்றவர்கள் அறியவில்லை. 'இதுவே என்னிடமுள்ள உயர்வு, மற்றவர்களிடமுள்ள தாழ்வு' என்பதைக் கண்டுகொள்ளாமல், அவர்களை நான் மூடர்களாக்கி விட்டதாகவும், என்னைச் செருக்குக் கொண்டவனாகவும் கருதிப் பகைத்தார்கள். இப்படி செல்வாக்குள்ளவர்கள் என்மேல் பகை கொண்டிருக்க, என்னுடன் பழகிவரும் கனதனவான்களது குடும்பங்களைச் சேர்ந்த வாலிபர்கள் நான் சம்பாஷிக்கும் முறையைப் பார்த்துத் தாங்களும் அதே விதம் தங்களுக்குள் சம்பாஷிக்கப் பயின்றூர்கள். அவ்வாலிபர்களும் தாங்கள் கண்ட பண்டிதர்களைக் கேள்வி கேட்டு அவர்களுடைய பொய்யறிவை வெளிப்படுத்தி வந்தார்கள். இதனுல், செருக்கு மிகுந்து நான் கெட்டதும் தவிர வாலிபர்களையும் கெடுத்தேன் என்று ஜனங்கள் நினைத்தார்கள். இவ்விதமாய்ப் பண்டிதர்கள் என்று பேர் பெற்றவர்கள் கவிராயர்கள், பலவித சாஸ்திர நிபுணர்கள் எல்லாரும் என்மேல் அசூயை கொண்டு பழி சுமத்தி வந்தார்கள். 'என்ன குற்றம் ஸோக்ரதன் செய்தான்?' என்று கேட்டால் தங்களுடைய உண்மை அறிவீனத்தைக் காட்டிவிட்டதை ஒருகுற்றமாகச் சொல்ல முடியாமல், 'இவன் நாஸ்திகன், இவன் கிரேக்கருடையசநாதனதர்மத்தைக்கெடுக்கின்றூன், பொய்யை மெய்யாக்குகிறூன், மெய்யைப் பொய்யாக்குகிறூன், ஜனங்களை மயக்கித் துர்ப்புத்தியுண்டாக்குகிறூன்' என்று பழி சுமத்தினர்.

''இவைகள் எல்லாம் அனேக வருஷங்களாய் உங்கள் மனத்தைப் பாழ்படுத்தியிருக்கின்றன. எனக்குக் கொடுத்திருக்கும் சொற்ப காலத்தில். எப்படி அதை நிவர்த்திப்பேனே தெரியவில்லை. நான் உண்மையை மறைக்காமல் சொல்லிவிட்டேன். இது

உங்களுக்கு இப்போது புலப்படாமற் போனாலும் பின்னேயாவது அறிந்து கொள்வீர்கள். கடவுள் எனக்கு இட்ட கடமையைச் செய்துவந்தேன். வந்த பழியைப் பாராமலும், என் குடும்பக் காரியத்தைக் கவனியாமலும், மிகுந்த வறுமையடைந்தும், இவ்விதம் என் காலத்தைக் கழித்து வந்தேன்.

''இனி என்மேல் சாட்டிவந்த பழைய பழிகளை இவ்வளவோடு நிறுத்திவிட்டு, இப்போது கொண்டு வரப்பட்ட வழக்கைக் கவனிப்போம். வாதிகள் சாட்டும் குற்றம் என்ன? 'ஸோக்ரதன் தீயசெயல் செய்பவன்; அவன் சிறுவர்களுக்குத் துர்ப்புத்தி புகட்டுகிறான்; நாடு வணங்கும் தெய்வங்களை அவன் வணங்குவதில்லை, புதிய தெய்வங்களை உண்டாக்கிக் கொண்டிருக்கிறான்' என்று அவர்கள் சொல்கிறார்கள். இதில் ஒவ்வொன்றாய் எடுத்துக் கொள்வோம். நான் வாலிபர்களைக் கெடுத்து விடுகிறேனா என்று பார்ப்போம்.

''அப்பா, மெலேதனே! இங்கே வா. வாலிபர்களை நான் கெடுக்கிறேனல்லவா?''

''ஆம்!''

''சரி. இதைப்பற்றி நீ கவலைப்பட்டுப் பிராது செய்திருக்கிறாய்; சிறுவர்கள் விஷயத்தில் உனக்கு அதிகக் கவலையல்லவா? அவர்கள் விஷயத்தை ஆழ்ந்து யோசித்தல்லவா நீ இந்தப் பிராது கொண்டு வந்திருக்கிறாய்?''

''ஆம்.''

''சிறுவர்கள் சரியான முறையில் பயின்று வருவது இராஜ்யத்திற்கு இன்றியமையாதது அல்லவா?''

''ஆம்.''

''யார்தான் அவர்களுக்குத் தகுந்த போதகாசாரியர்கள்? தயவுசெய்து சொல்லவும்.'' (மெலேதன் பதில் சொல்லவில்லை.)

''அப்பா, ஏன் சும்மா வாய் மூடிக்கொண்டிருக்கிறாய்? பதில் சொல்ல முடியவில்லையா? இதைப்பற்றி நீ யோசிக்கவில்லை போலும்! கவனியாமல் என்மீது குற்றம் சாட்டுவது அநியாயமல்லவா? வெட்கக் கேடல்லவா? தயவுசெய்து பதில் சொல்லவேண்டும். நம் இளைஞர்களை நல்ல பிரஜைகளாக்கும் திறமையுள்ளவர்கள் யார்?''

''சட்டங்கள்.''

''நண்பனே! அதை நான் கேட்கவில்லை. நம் வாலிபர்களைச் சட்டங்கள் அறிந்துள்ள எவர் நல்லொழுக்கத்தில் திருப்புபவர்கள்? அதைச் சொல்லவும்.''

''நியாயாதிபதிகள்தான்.''

''என்ன நீ சொல்லுவது! நியாயாதிபதிகள் நமது வாலிபர்களுக்கு வித்தியாப்பியாசஞ் செய்வித்து அவர்களுக்கு நல்லொழுக்கம் போதிக்கக் கூடுமா?''

''ஆம். சந்தேகமென்ன?''

''எல்லாருமா? அவர்களில் சிலரைச் சொல்லுவாயா?''

''எல்லாருந்தான்.''

''ஓகோ! இது பெரிய வேடிக்கை சரி, நியாய சபையார் தவிர நமது மந்திராலோசனை சபையார்களும் தகுந்த போதகாசாரியர்களா?''

''ஆம், அவர்களுந்தான்.''

''நமது நகரத்து மகாநாட்டு அங்கத்தினரோ?''

''அவர்களுந்தான்.''

''அவர்கள் எல்லாரும் சிறுவர்களுக்குப் போதிக்கத் தகுந்தவர்களா? அல்லது, அவர்களில் சிலரும் வாலிபர்களேக் கெடுத்துவிடுகிருர்களா?''

''இல்லே; அவர்கள் எல்லாரும் சிறுவர்களே நல் வழியில் நிறுத்துவார்கள்.''

''அதாவது, மெலேதனே, ஆதென்ஸ் நகரத்தில் நான் ஒருவன்தான் குழந்தைகளேக் கெடுக்கக் கூடியவன், மற்ற எல்லா நகரத்தார்களும் அவர்களுக்கு நற்போதம் செய்யக் கூடியவர்கள் அல்லவா?''

''அதுதான் நான் சொல்லுவது.''

''ஆகா! நான் எப்படிக் கெட்டுப்போனவன் பார்த்தீர்களா? ஆனுலும் பாதகமில்லே. இவ்வளவு பேர் சிறுவர்களேச் சரியான மார்க்கத்தில் நிறுத்தக் கூடியவர்களாயிருக்க, நான் ஒருவன் மாத்திரம் அவர்களுக்குத் துர்ப்போதனே செய்பவனுயிருந்தாலும் சிறுவர்கள் கெடமாட்டார்கள். இந்தப் பொய்க் கதையைக் கேட்டீர்கள். மெலேதன் இவ் விஷயத்தைக் குறித்துத் தன் புத்தியைச் செலுத்தினதே கிடையாது என்பது உங்களுக்கு நன்ருய் விளங்கியிருக்கும். வாலிபர்களேக் குறித்து இவன் கவலேப்பட்டதே பொய்.

''மெலேதனே! நான் மனமறிந்து வாலிபர்களுக்குத் துர்ப்புத்தி யுண்டாக்குகிறேனு? அல்லது, அறியாமையால் செய்கிறேனு?''

''மனமறிந்துதான் செய்கிறீர்.''

''அப்பா! கெட்ட மனிதர்களினுல் மற்றவர்களுக்கும் தீமைதானே உண்டாகும்?''

''ஆம்.''

''எவனுவது தனக்கே தீமையுண்டாக்கும் வழியை மனமறிந்து தேடுவானு?''

''மாட்டான்.''

''ஆனுல், நீ சொல்லுவது என்ன? நான் சிறுவர்களை யெல்லாம் தீய வழியில் கொண்டுவிட்டு, நாட்டுக்கே அதாவது, மற்றவர்களுடன் எனக்குமே அவர்கள் தீங்கிழைக்கும்படி செய்கிறேன் என்றல்லவோ நீசொல்லுகிருய்?என் மனமார நான்எனக்கே தீங்குவிளையும்படி செய்துகொள்ளுகிறேன் என்பதை நீ அறிந்து சொல்லுகிருய்! என் நன்மை எனக்குத் தெரியவில்லை! நீ பாலியனுயிருந்தாலும் இது உனக்குத் தெரிந்துவிட்டதல்லவா? அப்பா! இதை நான் நம்ப முடியவில்லை; யாரும் நம்பமாட்டார்கள்.

''ஆதென்ஸ் நகரத்தார்களே! சிறுவர்களை மனமறிந்து நான் கெடுக்க முடியாது. இது ஆதாரமற்ற பழி. ஆனுல், அறியாமையால் ஒருவேளை நான் இப்படிச் செய்யலாம். அறியாமையால் செய்யும் குற்றத்திற்குத் தண்டனை எப்படி விதிக்கலாம்? மெலேதன் என்ன செய்திருக்க வேண்டும்? என்னைத்

(மறுபடியும் ஸோக்ரதர் மெலேதனைக் கேள்விகள் கேட்டார். அவன் பதில் சொல்ல முடியாமல் திகைத்து நின்ருன். புதிய தேவதைகளைத் தாம் உண்டாக்கினுல், ஏதோ தேவதைகள் உண்டென்றுதானே நம்பியிருக்க வேண்டும்? உண்டாக்கினது உண்மையானுல் தாம் நாஸ்திகராக மாட்டார் என்றும், தேவதைகள் எவைகளையாவது தாம் நம்பியிருப்பதை ஒப்புக் கொண்டால், தெய்வமும் பரம்பொருளும் உண்டென்று ஒப்புக் கொண்டதாகவும் ஏற்படுமல்லவா? இப்படியிருந்தால், தம் பேரில் சாட்டும் நாஸ்திகக் குற்றம் பொய்யாகுமென்று காட்டினுர்.)

தனித்துக் கூப்பிட்டு, எனக்கு நற்புத்தி புகட்டி யிருக்கவேண்டும்; அவனுல் எனக்கு அறிவு வந்த வுடன் அறியாமையால் நான் செய்யும் தீய செயலை நானுகவே நிறுத்திவிடுவேனல்லவா? அப்படிச் செய் யாமல் என்னைத் தண்டனைக்காக நியாய ஸ்தலத் திற்குக் கொண்டு வந்து நிறுத்திவிட்டான்! உண்மை உங்களுக்கு விளங்கியிருக்கும். நகரத்தார்களே! தனக்குச் சற்றும் அக்கறையில்லாத விஷயங்களில் மெலேதன் புகுந்து, பொய் வேஷம் போடுகிருன்.''

''ஆதென்ஸ் நகரத்தார்களே! மெலேதன் சாட்டும் குற்றம் பொய்யென்று நான் இன்னும் காட்டவேண்டுவதில்லை. பலரை எனக்குப் பகைவர் களாக்கிக் கொண்டு விட்டேன். அதனுல்தான் நான் தண்டனையடைய வேண்டுமேயொழிய இப் போது வாதிகளாய் நிற்பவர்கள் என்மேல் குற் றத்தை நிரூபித்து என்னைத் தண்டனைக்குள்ளாக்க முடியாது. ஜன சமூகத்தாருடைய மனத்தைக் கெடுத்து அவர்களுக்கு என்மேல் சந்தேகமும்கெட்ட எண்ணமும் உண்டாகும்படி செய்து விட்டார்கள். உலகத்தில் இது புதிய செய்கையல்ல. இதற்குமுன் எவ்வளவோ சத்புருஷர்களைப் பாமர ஜனங்கள் கோபத்தினுலும் அஞ்ஞானத்தினுலும் வதை செய் திருக்கிருர்கள். நானும் ஜனங்களுடைய அறியா மைக்கு இரையாவேன். எனக்குப் பிறகும் எவ் வளவோ பேர் தர்மத்திற்காகப் பிராணத் தியாகஞ் செய்யப் போகிருர்கள். இது நிச்சயம்.''

[இம்மாதிரி ஐந்நூறு வருஷங்களுக்குப் பின் ஏசு நாதரை அவர் தேசத்து ஜனங்கள் பழித்துப் பெருங் குற்றஞ் சாட்டிக் கொன்ருர்கள் என்பதைக் கிறிஸ்து சரித்திரமாகிய 'பைபிலி'ல் காண்க.]

''உங்களுள் சிலர், 'நீ சொல்வது சரிதான். ஆனுல் இம்மாதிரி உன் பிராணனுக்கு ஹானி உண்டு

பண்ணுங் காரியங்களை ஏன் செய்துவருகிறாய்? அக்காரியங்களை விட்டுவிடலாமே?' என்று கேட்கலாம். அதற்கு என் விடை: 'தாங்கள் சொல்லுவது நீதியன்று; மனிதனாய்ப் பிறந்தவன் ஏதேனும் ஒரு காரியத்தைச் செய்யப் புகும்போது, அது தர்மமா அதர்மமா என்று ஆராய்ந்து செய்ய வேண்டுமேயொழிய, அதனால் தன் பிராணனுக்கு ஏதாவது அபாயம் வருமா வராதா என்பதையோ வேறு விஷயத்தையோ மனத்தில் எண்ணக் கூடாது. நற்செயலா, தீச்செயலா, தர்ம நெறியில் நிற்பவன் செய்யத் தகுந்த காரியமா அல்லவா என்பதை மாத்திரம் பார்க்க வேண்டும். அரக்கர்களுடன் போர் செய்யப்போன வீரர்கள் தங்கள் உயிரைக் காப்பாற்றிக்கொள்ள வேண்டும் என்று எண்ணினார்களா? அல்லது தர்மத்தை மாத்திரம் கருதினார்களா? உயிரைத் திரணமாக எண்ணி மானத்தையும் தர்மத்தையும் பெரிதாகக் கருதியல்லவோ அவர்கள் போருக்குச் சென்றார்கள்? அக்கிரமம் செய்தவனைக் கொன்று, உடனே என் பிராணனையும் விடச் சம்மதிப்பேனே யொழிய உலகத்தால் இகழப்பட்டு, வெறும் பூபாரமாய்ப் பிழைத்திருக்க என்னால் முடியாது' என்றல்லவோ வீரன் சொன்னான்? தன் உயிரைக் காப்பாற்றிக்கொள்வது எப்படி என்று யோசித்தானா அவன்?''

(நமது இராமாயணம், மகாபாரதம் இவைகளை நாம் பாராட்டுவது போல் கிரேக்கர்களுக்கும் தெய்விக இதிகாசமுண்டு. அதிலிருந்து ஸோக்ரதர் திருஷ்டாந்தம் எடுத்துச் சொன்னார்.)

''என் மனத்தில் எள்ளளவும் சந்தேகமின்றி நான் நம்பியிருக்கும் தர்ம வழி ஒன்றே. அவ்வழியில்தான் நான் நடப்பேன். ஒருவன் தானாக எடுத்துக்கொண்டதோ, அல்லது தன் எஜமானன்

இட்டதோ, தனக்கென்று ஏற்பட்ட கடமையை எந்த அபாயம் அல்லது கஷ்டம் வந்தபோதிலும் செய்தே தீரவேண்டும். மரணத்தையாவது, மானம் தவிர வேறு எதையாவது மனத்தில் எண்ணிப் பின் வாங்கக் கூடாது.

''போடியாவிலும் அம்விபள்ளியிலும் தேலியத்திலும் நீங்கள் நியமித்தனுப்பின சேனுதிபதிகள் என்னை யுத்த களத்தில் எந்த இடத்தில் எந்த வேலையிட்டு நிற்கச் சொன்னுர்களோ அந்த இடத்தை விட்டு நகராமல், மரணத்தைக் கண்டு பயப்படாமல், மற்றவர்களைப்போல நானும் நின்றேனல்லவா? இப்போது மாத்திரம் பிராணனைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளவோ அல்லது வேறு பயத்தினுலோ, என் ஆண்டவன் எனக்கிட்டதாக நான் அறிந்து செய்கிற கருமத்தைச் செய்யாமலிருப்பேனு? செருக்கிலும் அறியாமையிலும் மூழ்கியிருக்கிறவர்களைச் சோதனை செய்து, அவர்கள் அறியாமையை அவர்களுக்குக் காட்டுவதே கடவுள் எனக்கு இட்ட வேலையென்று நான் அறிந்தேன். அந்தக் கருமத்தை விடாமல் நான் செய்தே தீரவேண்டும். மரணம் அல்லது வேறு துன்பம் வருமோ என்று பயந்து ஆண்டவன் கட்டளையை நிறைவேற்ருமல் உயிரையும் சுகத்தையும் பெரிதாய் நினைத்தேனுனல் அப்போதுதான் நாஸ்திகன் என்று என்னை நீங்கள் நிச்சயமாய்ச் சொல்லலாம். அதற்காக நியாய ஸ்தலத்தில் நிறுத்தி விசாரணையும் செய்து தண்டிக்கலாம். அப்படிச் செய்தேனுனல், தெல்பி சன்னிதியில் சுவாமி கொடுத்த வாக்கை நான் உபேக்ஷை செய்து, கடவுளிடம் பக்தியும் தர்மத்தில் நம்பிக்கையுமில்லாமல், உயிருடன் தப்பிப் பிழைத்தவனுவேன். அஞ்ஞானத்தைப் பூரண ஞானமாக நினைப்பதே உலகத்தாருடைய பெருங்குற்றம். மரணத்தைக் கண்டு பயந்தேனுனல்

நானும் அந்தப் பெருங் குற்றத்திற்கு உள்ளாவேன். மரணத்தை நான் ஏன் துன்பமாகக் கருதவேண்டும்? மரணுந்தரம் ஆத்மாவுக்கு என்ன நேரிடும்என்பதை நாம் அறியாதிருக்க, ஏன் அதை ஒரு பெரிய விபத்தாகத் தீர்மானித்துக்கொண்டு அதைக் கண்டு பயப்படவேண்டும்? ஆகையால், மகாஜனங்களே! நான் மரணத்தை ஒரு பெருந்துன்பமாக நினைக்கவில்லை. மரணத்தைக் கண்டு பயப்படுவது அஞ்ஞானம். இறந்தபின் நான் எவ்வித மிருப்பேனே, அது எனக்குத் தெரியாது. ஆகையால் மரணத்தைக் கண்டு பயந்து நான் ஒரு காரியத்தைத் தொடரவும் மாட்டேன்; விடவும் மாட்டேன். குற்றம் என்று நான் அறிந்ததை ஒருகாலும் நான் செய்யவும் மாட்டேன். செய்ய வேண்டிய கருமத்தை மரணபயத்தினுல் செய்யாமலிருக்கவும் மாட்டேன்.

''என்னை விடுதலை செய்துவிட்டால் என் மீது விசாரணை தொடர்ந்தது குற்றமாகும் என்றும், எனக்கு மரண தண்டனை விதியாமல் விட்டுவிட்டால் உங்களுடைய குழந்தைகள் எல்லாம் என் குதர்க்கங்களைப் பின்தொடர்ந்து சுத்தமாய்க் கெட்டுப் போவார்களென்றும் ஆகையால் எனக்கு மரண தண்டனை விதித்தே தீரவேண்டும் என்றும் அநீதன் சொன்னுனே; ஒருவேளை நீங்கள் அதை ஒப்புக்கொள்ளாமல், 'இந்தத் தடவை உன்னை மன்னித்திருக்கிருேம், உனக்கு மரணம் விதிக்கவில்லை; நீ உயிருடன் போகலாம்: ஆனுல் நீ இனிமேல் இந்தக் காரியத்தை விட்டுவிடவேண்டும். இனிமேல் ஜனங்களைச் சோதனை செய்வதை விட்டுவிடு; மறுபடியும் இந்தக் காரியத்தில் நீ புகுந்தாயானுல் மரணத்தை அடைவாய்' என்று எனக்கு உத்தரவிட்டீர்களானுல், நான் வணக்கத்துடன் சொல்லிக் கொள்வதாவது: ஆதென்ஸ்

மகா நகரப் பிரஜைகளே! உங்களிடம் எனக்கு அன்பு குறையவில்லை. ஆனால் எனக்கு நீங்கள் இடும் ஆணையைவிடக் கடவுள் இட்ட ஆணை பெரிது. எனக்கு உயிரும் சக்தியுமிருக்கும் வரையில் நான் மெய்யறிவைத் தேடுவதில் வாழ் நாளைக் கழிப்பேன். நான் காணும் ஒவ்வொருவனையும், 'ஐயா, நண்பனே! ஆதென்ஸ் நகரம் மகா கீர்த்தி வாய்ந்த நகரம். இந்த மகா நகரத்தை யுடையவர்களில் ஒருவனாகிய நீ, ஏன் நிலையில்லாத செல்வம், பெயர், மரியாதை இவைகளுக்கு ஆசைப் பட்டு வீணே வாழ்நாளைக் கழிக்கிறாய்? ஞானத் தையும் உண்மையையும் அடைய முயல மாட்டாயோ? உன் ஆத்மாவைப் பரிபக்குவப் படுத்திக் கொள்ளமாட்டாயோ?' என்று கேட்டுக் கொண்டே யிருப்பேன். 'இல்லை நீ சொல்லுவது சரியல்ல. ஞானமும் உண்மையும் எனக்குத் தேவை யில்லை போ' என்று அவன் எனக்கு மறுமொழி சொல்லிவிட்டால், அவனை அதனுடன் விட்டுவிட மாட்டேன். அவனைக் கேள்விகள் கேட்டும் சோதித்தும், ஐயோ! அரும்பெரும் பொருளை அலட்சியம் செய்து உபயோகமற்ற பொருள்களின் மேல் ஆசையைச் செலுத்திக் காலத்தைக் கழிக் கிறாயே? என்று அவனைக் கண்டிப்பேன். சிறுவனா னாலுஞ் சரி, வயது முதிர்ந்தவனானாலும் சரி, எவனை யும் இம்மாதிரி சோதித்துக் கண்டிப்பேன். என் நகரத்தைச் சேர்ந்தவர்கள்எனக்கு மிகவும் அருமை யானவர்களாகையால் அவர்களையே இப்படி அதிகம் சோதிப்பேன். இது கடவுள் எனக்கு இட்ட ஆணை என்று நீங்கள் அறியவேண்டும். நான் கடவுளின் ஏவலைத் தலைமேற் கொண்டு என் வாழ்நாளெல்லாம் இம்மாதிரியாகக் கழிப்பதால், நமது நகரத்திற்கு நான் பெருந் தொண்டு செய்கிறேன் என்றே நினைக் கிறேன். நான் உங்களை என்ன செய்யச் சொல்

கிறேன்? முதலில் ஆத்மாவைக் கவனியுங்கள்; அதைச் சுத்தப்படுத்திக்கொண்டு அதற்கு பலம், பக்குவம் உண்டாக்கிக் கொண்ட பிறகு, உங்கள் தேகம், செல்வம் இவைகளைக் கவனியுங்கள்; செல்வத்திலிருந்து ஆத்ம சுத்தியும் தர்மமும்உண்டாகா. ஆனால், ஆத்ம சுத்தியிலிருந்தும் தர்மத்திலிருந்துமே செல்வத்தையும் இன்பத்தையும், உலகம் அடையக்கூடிய எல்லாப் பொருளையும் அடையலாம். பழியையும் வறுமையையும் மரணத்தையும் கண்டு பயப்படாமல் நான் சதா இப்படிப் போதித்து வருவது ஒரு குற்றமானல், நான் குற்றம் செய்தவனே யாவேன். ஆனல் இதைத் தவிர நான் வேறு ஏதோ செய்கிறேன் என்று சொல்வது பொய்யாகும். ஆகையால், ஆதென்ஸ் மாநகரத்தையுடையவர்களே! அநீதன் சொற்படி எனக்கு மரண தண்டனை விதியுங்கள் அல்லது, நான் சொல்வதை ஒப்புக்கொண்டு என்னை விடுதலை செய்யுங்கள். நான் இதுவரை செய்துவந்த கடவுள் தொண்டை விட்டுவிடும்படி சொல்லாதீர்கள். அதற்காகப் பதின்மடங்கு என் உயிரைக் கொடுக்கச் சித்தமாயிருக்கிறேன்.

"என்னைக் கொல்வதானல் நீங்களாவது மெலேதனாவது அநீதனாவது என் ஆத்மாவுக்குத் தினையளவு துன்பமும் செய்யமுடியாது. கடவுள் தர்மத்தில் நிற்பவனுக்கு எவ்விதத் துன்பமும் உண்டாகாது. எனக்கு மரணம் அல்லது தேசப் பிரஷ்டம் குடிப்பிரஷ்டம் விதித்துவிட்டால் இவை பெரிய துன்பமாகுமென்று நீங்கள் நினைக்கலாம். ஆனல் அப்படியல்ல. இறத்தலை ஒரு பெரிய கஷ்டமாகவோ துன்பமாகவோ நான் கருதவில்லை. இவ்வளவு நேரம் நான் பேசினதும் என்னைக் காப்பாற்றிக் கொள்வதற்காக அல்ல. 'அநியாயமாய்க் கடவுள்

உங்களுக்குக் கொடுத்த ஒரு பெரும் பொருளைத் தள்ளிவிட்டு அதர்மத்தி லிறங்காதீர்கள்; உங்களுக்கே துன்பத்தையும் நஷ்டத்தையும் உண்டு பண்ணிக் கொள்ளாதீர்கள்' என்றே நான் உங்களுக்குச் சொல்லுகிறேன். என்னைக் கொன்று விட்டால் நான் உங்களுக்குச் செய்யும் தொண்டு செய்ய வேறு யாரும் உங்களுக்கு எளிதில் கிடைக்க மாட்டார்கள். ஒரு பெரிய சிங்கம் தன் பலத்தை மறந்து தூங்கிக் கொண்டிருக்குங்கால், ஓர் ஈயானது அதைக் கடித்துத் தொந்தரவுபண்ணி எழுப்புவதுபோல், நான் ஆதென்ஸ் மகாநகரத்தார், தங்கள் கடமைகளையும் உண்மைச் சக்தியையும் மறந்து உறங்கிக் கிடக்க, அவர்களைத் தொந்தரவு செய்து தட்டி எழுப்பிவந்தேன். ஈயை நசுக்குவதுபோல் என்னை நீங்கள் சுலபமாய் நசுக்கி விட்டு, மயக்கமும் நித்திரையும் கெடாமல் இருந்து வரலாம். தூங்குகிறவனை எழுப்பினால் கோபம் வருவது சகஜம். ஆனால் உங்களை நான் அஞ்ஞானத்திலிருந்து தட்டி எழுப்புவது நன்மையா தீமையா என்று யோசித்தீர்களானால் அவ்விதம் என்னை நசுக்கிவிடமாட்டீர்கள். இந்த ஈயை நீங்கள் நசுக்கிவிட்டால் கடவுள் உங்களை எழுப்ப வேறொரு ஈயை அனுப்புவாரோ இல்லையோ, அதைச் சொல்லுவது முடியாது. கடவுள் எனக்கு இந்த ஏவலிடாதிருந்தால், நான் என் குடும்பம், என் காரியம் எல்லாவற்றையும் இவ்வளவு வருஷங்களாகக் கவனியாமல், ஏன் உங்களுள் ஒவ்வொருவரிடமும் போய், 'கெட்டுப் போகவேண்டாம், ஆத்மா பெரியது; தர்மம் பெரியது; நல் வழியில் இறங்கு. உண்மை ஞானத்தைத் தேடு' என்று மனஞ் சலியாமல் தகப்பனைபோல், அண்ணன் மாதிரி, அல்லும் பகலும் அலைந்து போதித்து வர வேண்டும்? இதனால் எனக்கு எவ்விதப் பிரயோஜன

மாவது இருந்தால் சுய நலத்தைக் கருதி இப்படிச் செய்தேன் என்று நினைக்கலாம். ஆனால் என்மேல் எவ்வளவு குற்றம் சுமத்தப் பார்த்தாலும், சுய நலத்திற்காகவாவது ஓர் இலாபத்திற்காகவாவது இம்மாதிரி செய்துவந்தேன் என்று என் விரோதிகளும் சொல்லவில்லை.

''மரணத்திற்குப் பயந்த நான் ஒருவித அக்கிரமும் செய்யமாட்டேன் என்று நீங்கள் அறிந்து கொள்ள வெறும் பேச்சுக்கள் மாத்திரம் பேசாமல், நடந்தஇரண்டு சமாசாரங்களை உங்களுக்கு எடுத்துக் காட்டுகிறேன், கேளுங்கள். ஆர்கினுஸா யுத்தம் நடந்ததும் தளகர்த்தர்கள் பத்துப் பேர்களையும் விசாரணைக்குக் கொண்டுவந்தீர்க ளல்லவா? அப்போது 'அந்தப் பத்துப்பேர்களையும் ஒன்றுசேர்த்துக் குற்றம் சாட்டி தண்டனை விதிப்பது நியாயத் தவறு என்று நான் நினைத்தேன். என் குலம் அந்த மாதத்தில் சபையில் அக்கிர குலமாய் நியமிக்கப்பட்டு, நான் அக்கிராசனத்திலிருந்த நாளில், தளகர்த்தர்கள் பத்துப் பேரையும் ஒரே வாக்காகத் தண்டிக்கப் பிரேரணை செய்தபோது, நான் 'அது கூடாது' என்று தீர்ப்புக் கொடுத்து, உங்களுடைய அபிப்பிராயத்துக்கு விரோதமாய், பிடிவாதமாய் நின்றேனல்லவா? நீங்கள் செய்தது நியாயத் தவறு என்று பின்னால் உங்களுக்கே தெரிந்தது. ஆனால் அப்போது மற்ற நாளில் அமைந்த அக்கிராசனர்கள் எல்லாம் உங்களோடு ஒத்து வந்ததும், எல்லாரும் என் மேல் மிகுந்த கோபங்கொண்டு என்னை அக்கிராசனப் பதவியிலிருந்து நீக்கிச் சிறைபடுத்தவும் சித்தமாயிருந்தீர்களாயினும் நான் அவைகளை யெல்லாம் கவனியாமல் நியாயப்படி என் அபிப்பிராயத்தை வெளியிட்டேன் அல்லவா? அப்போது சிறையையாவது மரணத்தையாவது கண்டு நான் பயப்பட

வில்லை. பிறகு, குடியரசுபோய், இராஜாங்கத்தைக் கவர்ந்த முப்பது பேர் என்னையும் இன்னும் நால்வரையும் கூப்பிட்டு, 'ஸ்வாமி நகரத்திலிருந்து லியான் என்பவரை அழைத்து வாருங்கள்' என்று எங்களுக்கு உத்தரவிட்டார்கள். அவரைக் கொன்று விடுவதற்காக இந்த அக்கிரம ஏவலேவிட்டார்கள் என்பதை நான் அறிந்து, 'அக்கிரமத்திற்கு நான் பாத்தியப்பட மாட்டேன்' என்று சொல்லி, முப்பதின்மருடைய கொடுங்கோல் அரசில் என் உயிரை இழக்கச் சித்தமாகி, அவர்களுடைய உத்தரவை மறுத்துவிட்டேன். மற்ற நால்வர் அக்கிரமத்திற்கு ஒப்புக்கொண்டு, லியானை அழைத்து வந்தார்கள். சர்வ அதிகாரத்தையும் வகித்து மகாபலம் பொருந்திய அந்த முப்பது பேருடைய அதிகாரத்தையும் நான் பொருட்படுத்தாமல், அவர்கள் இட்ட அக்கிரம ஏவலைச் 'செய்யமாட்டேன்' என்று மறுத்தேன். சீக்கிரத்தில் அவர்கள் அதிகாரம் குலைந்து மறுபடியும் குடியரசு ஏற்பட்டுவிட்டது. இல்லாதிருந்தால் என்னை அவர்கள் கொன்றேயிருப்பார்கள். இது உங்களுள் அனேகருக்கு நேரில் தெரிந்த விஷயம்.

''என்னை மன்னியுங்கள் என்றும், என் பக்கம் தீர்ப்புக் கொடுங்கள் என்றும் உங்களை நான் கெஞ்சிக் கேட்டுக் கொள்ளவில்லை. அப்படிக் கேட்டுக் கொள்வது ஆதென்ஸ் நகரத்தில் பிறந்தவனுக்குத் தகுதியன்று. நீங்கள் நியாயப்படி தீர்ப்புக் கொடுக்க வேண்டுமே ஒழியத் தயை தாட்சிண்யத்தினல் ஒரு தீர்ப்புச் செய்யவே கூடாது; அப்படியிருக்க, நான் உங்களை ஏன் கெஞ்சிக் கேட்டுக் கொள்ள வேண்டும்? தர்மத்திலிருந்து தவறாமல் இருக்க வேண்டுமென்று உங்களை நான் கேட்டுக் கொள்ள வேண்டியிருக்க, என் குழந்தைகளையாவது

என் குடும்பத்தையாவது குறித்து என்னை விடுதலை செய்யும்படி நான் உங்களைக் கேட்பது தவறாகும். அப்படிக் கேட்டுக் கொண்டேனானால் நான் உங்களைச் சத்தியத்திலிருந்து வழுவும்படி ஏவினவன் ஆவேன். அப்போது நான் தெய்வத்தில் நம்பிக்கை இல்லாதவனாவேன், நான் நாஸ்திகன் என்று நானே ஒப்புக் கொள்வதாகும். மகா நகரத்தார்களே! என்னை நாஸ்திகன் என்று சொல்லுவது சுத்தத் தவறு. என்னைக் குற்றஞ் சாட்டுகிறவர்களுக்குள்ள தெய்வ பக்தியைவிட எனக்குத் தெய்வபக்தி மிகவுமுண்டு; அதிகத் திடமான பக்தியுடன் நான் கடவுளை நம்பியிருக்கிறேன். உங்களுக்கும் எனக்கும் நன்மையைத் தரும்படியான வழியைக் கடவுள் அறிவார். அதன்படி அவர் உங்களுக்குப் புத்தி கொடுத்து எவ்விதம் தீர்ப்புச் செய்யும்படி ஏவுகிறாரோ அவ்விதம் செய்வீர்களாக.''

[சபையாரில் 281 பேர் 'ஸோக்ரதர் குற்றவாளி' என்றும், 220 பேர் 'குற்றவாளி அல்ல' என்றும் வாக்குக் கொடுத்தனர். இதற்குப் பிறகு குற்றவாளியென்று தீர்ப்புக் கொடுக்கப்பட்டவனுக்கு என்ன தண்டனை விதிக்க வேண்டியது என்பதைப்பற்றி வாதியும் குற்றவாளியும் பேச வேண்டிய முறை.]

'ஸோக்ரதருக்கு மரண தண்டனை விதிக்க வேண்டும்' என்று வாதி பேசினான். பிறகு ஸோக்ரதரும் அது விஷயமாகப் பேசுகிறார்.

ஸோக்ரதர் பிரசங்கம்

2

"ஆதன்ஸ் மகா நகரத்தார்களே! நீங்கள் கொடுத்த தீர்ப்பைக் கண்டு நான் ஆயாசப்பட வில்லை. என்னைக் குற்றவாளி யென்றே சொல்வீர் கள் என்று எனக்கு முன்னமே தெரியும். இதைக் கண்டு நான் ஆச்சரியப்படவில்லை. ஆனால் இவ்வளவு குறைந்த வாக்குகளே என்னைக் குற்றவாளி யாக் கினவே என்று மட்டும் சிறிது வியப்படைந்தேன். முப்பது வாக்குகள் மாத்திரம் மறுபக்கம் திரும்பி யிருந்தால், தீர்ப்பு மாறியே யிருக்கு மல்லவா? இது நிற்க. எனக்கு 'மரண தண்டனையே விதிக்க வேண்டும்' என்று வாதிக்கப்பட்டது சரியே. வேறு தண்டனையைப் பிரேரேபிக்கும்படி என்னைக் கேட்கி றீர்கள். வேறு என்ன தண்டனையை நான் ஒப்புக் கொள்ளக் கூடும்? நான் செய்த காரியத்திற்குத் தகுதியான கைம்மாறாக வல்லவோ தண்டனை இருக்க வேண்டும்? நான் சுகமாய் இல்லற சுகங்கள் அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கச் சம்மதியாமல், ஜனங்கள் பெரிதாக மதிக்கும் செல்வம், குடும்ப வாழ்வு, சேனையிலும் இராஜாங்கத்திலும் அதிகாரம் பொருந்திய பெரிய பதவிகள், மேடைகள் ஏறிப் பிரசங்கங்கள் செய்து குடியரசில்

செல்வாக்கு அடைவது, நகரத்துக் கட்சி களில் முதன்மை யடைவது, இவைகளையெல்லாம் மதியாமல் துறந்தேன். இவைகளில் நான் மனமும் முயற்சியும் செலுத்தியிருந்தேனுனல் என் ஆத்மா வுக்குப் பயனுமில்லாமல், உங்களுக்கும் நான் எவ்வித நன்மையுஞ் செய்யாமல் போயிருப்பேன். ஆகையால் பெரிய பதவியையும் செல்வத்தையும். விரும்பாமல் உங்கள் ஒவ்வொருவரிடமும் போய் ஒவ்வொருவருக்கும் ஞானமுண்டாக்குவதற்காகப் பாடுபட்டேன். ஞானமே பெரும் பொருளாகை யால் ஒவ்வொருவருக்கும் இவ்விதம் அரும்பெரும் நன்மையைச் செய்யப் பாடுபட்ட ஒருவனுக்கு நியாயப்படி என்ன தண்டனை விதிக்கலாம்? 'உன் பொருளையும் உன் அலுவல்களையும் பற்றி நீ கவலைப் படுவதற்குமுன் உன் ஆத்மாவைப் பற்றிக்கொஞ் சம் கவலை செலுத்து' என்று ஒவ்வொருவனுக்கும் சொன்னேன். இம் மாதிரியான குற்றம் செய்கிற வனுக்கு நீங்கள் கொடுக்கத் தக்க தண்டனை என்ன வென்முல், அப்படியே இன்னும் செய்துவர அனு கூலமாய், போதுமான சாவகாசத்தோடு, பசியும் பிணியு மில்லாமல் ஜீவனம் நடத்த அவனுக்கு இரா ஜாங்கத்திலேயே ஒரு மானியம் கொடுப்பதுதான். தேரோட்டத்திலும் குதிரை யோட்டத்திலும் வென்றவர்களுக்கு இம்மாதிரி மானியம் தந்து வெகுமதி செய்கிறீர்கள். அதைவிட இம் மாதிரி உங்களுடைய உண்மை நன்மைக்காகப் பாடுபட்ட ஏழைக்கு இந்த ஏற்பாடு செய்ய வேண்டியதுதான் தர்மம். இந்தத் தண்டனையையே நான் பிரேரணை செய்கிறேன்.

''இம்மாதிரி நான் சொல்லுவதால், நான் கர்வங்கொண்டு பேசுவதாக நீங்கள் நினைக்கலாம். ஆதன்ஸ் மகா நகரத்தார்களே! அப்படியல்ல. நான்

தெரிந்து எவனுக்கும் ஒரு தீங்கும் செய்யவில்லை. அப்படியிருக்க நான் வேறு எவ்விதம் பேச முடியும்? என் மனத்துக்குள் நான் நிரபராதியென்று விளங்கி யிருக்கின்றபடி உங்களுக்கும் விளங்காமலிருப்பதற்குக் காரணம், பிரமாணங்களை எடுத்துக் காட்டப் போதுமான அவகாசமில்லைலையே. சில இராஜ்யங்களில் மரண தண்டனை வழக்குகள் ஒரே நாளில் முடிவு பெறக் கூடாதென்று விதித்திருக்கிறார்கள். நமது நகரத்திலும் அவ் விதி யிருந்தால் ஒரு வேளை நான் குற்றம் செய்யவில்லை யென்று உங்களுக்குத் திருப்திப்பட நிரூபித்திருக்கக் கூடும்.

''நமக்கிருந்த சிறு காலத்தில் என் பகைவர்கள் என்மேல் சூட்டிவந்த பெரும் பழிகளை நீக்கிக் கொள்ளச் சாவகாசப் படவில்லை. ஆனாலும், என் மனசாட்சிப்படி நான் யாதொரு குற்றமும் செய்யா திருக்க, எப்படி எனக்கே நான் ஒரு தண்டனையைச் சொல்ல முடியும்? மரணத்தைக் கண்டு நான் பயப் படவில்லை. இந்த உடலிலிருந்து என் உயிர் நீங்கிப் போவது எனக்கு இன்பத்தைத் தருமோ, துன்பத்தைத் தருமோ என்பதை நான் அறியாமலிருக்க, அறியாத துன்பத்திற்குப் பதிலாக அறிந்த துன்பம் ஒன்றை ஏன் இச்சித்து, 'மரணத்திற்குப் பதில் வேறு தண்டனை கொடுங்கள்' என்று நான் கேட்க வேண்டும்? மரண தண்டனை வேண்டாமென்றால், சிறைச்சாலையிலிருக்கும் தண்டனைக்கு ஒப்புக் கொள்ளட்டுமா? ஏன் எனக்கு இனியுள்ள வாழ் நாட்களைச் சிறைச்சாலையில் வரும் ஒவ்வொரு அதிகாரியினுடைய அடிமையாக இருந்து கழித்துப் பிழைத்திருக்க வேண்டும்? இது மரணத்தைவிட நலம் என்று எப்படிக் கருதக்கூடும்? 'அபராதம் விதியுங்கள்' என்றால் தகுந்த அபராதம் கொடுக்ககூடிய சக்திக் எனக்கில்லை. சிறைச்சாலையில்தான் இருக்கவேண்

டும். 'நகரத்தைவிட்டு அற்புறப்படுத்தி விடுங்கள்' என்று சொல்லலாம்: அதற்கு நீங்கள் ஒப்பலாம். சகோதரர்களே! பின் பிராணனை எப்படியாவது காப்பாற்றிக் கொள்ள வேண்டுமென்ற ஆசை எனக்கு இல்லை. என் நகரத்தார்களாகியஉங்களுக்கே நான் பேசுவதும் சோதிப்பதும் சகிக்க முடியாமற் போனால் மற்ற ஊரார் அதைக்கேட்டுப் பொறுத் திருப்பார்களோ? என் கேள்விகளையும் சோதனைகளை யும் நீங்கள் பொறுமல் என்னை 'ஊரை விட்டுப்போ' என்று துரத்தினபின், இனி எனக்கு இருக்கும் ஆயுள் நாட்களை ஊரூராய் அலைந்துக ழிக்க கிழவனாகிய எனக்கு மனமொப்பவில்லை. எந்த ஊருக்குப் போனா லும் ஜனங்களை நான் இதே கேள்விகள் கேட்க வேண்டும். இதேவிதம் ஆத்ம சோதனை செய்ய வேண்டும். உங்களுக்கு எப்படி அது வெறுப்பைத் தந்ததோ அப்படியே எல்லா ஊராருக்கும் அது வெறுப்பைத் தரும். இந்த உயிரைக் காப்பாற்று வதற்காக ஏன் என் சொந்த நகரத்தை விட்டுப் பிரஷ்டனாகி ஊரூராய் அலைய வேண்டும்?

''வேறு தேசத்திற்குப் போய் 'இந்த மாதிரி ஆத்ம சோதனை செய்யாமல் சும்மா சுகமாயிருக்க லாமே' என்று நீங்கள் சொல்லலாம். நான் சும்மா விருக்க முடியாதென்று உங்களுக்குச் சொன்னால் நீங்கள் நம்ப மாட்டீர்கள். இதுவே என் துர்பாக் கியம். 'கடவுள் ஏவலுக்கு விரோதமாய் நான் எப்படி நடக்க முடியும்?' என்று சொன்னால் வேடிக்கை பேசுகிறேன் என்று நினைக்கிறீர்கள். என்னை நம்பமாட்டீர்கள். தர்மத்தைப் பற்றியும் உண்மைக் கடமைகளைப் பற்றியும் பேசித் தானும் மற்றவர்களுடன் ஆத்ம ஞானம் அடைவதைவிட வேறு பிழைப்பு மனிதனுக்கு வேண்டியதில்லை. அவ்வாறு செய்ய அவகாசமில்லாவிட்டால் உயிரை

விடுவது நலம்' என்று நான் சொன்னால் அதையும் நம்பமாட்டீர்கள். இதற்கு நான் என்ன செய்ய முடியும்?

''நான் பணக்காரனா யிருந்தால் என் ஆஸ்தியையே அபராதமாகக் கொடுத்துவிடச் சந்தோஷமாய் இசைந்திருப்பேன். பொருளை இழப்பதனால் எனக்கு எவ்விதத் துன்பமும் உண்டாகி யிராது. ஆனால் நான் ஏழை. அபராதம் கொடுக்கச் சக்தியில்லை. என் சக்திக்கு தகுந்த அபராதம் விதித்தால் கொடுக்கலாம். ஒரு 'மினா'* அபராதமாகப் போடுவீர்களா? அவ்வளவு கொடுக்க முடியும். இல்லை, இங்கிருக்கும் என் நண்பர்கள் 'முப்பது மினா போடலாம்' என்று சொல்லச் சொல்லுகிறார்கள். அவர்கள் அதற்கு உத்தரவாதமா யிருப்பார்கள்.''

(மரண தண்டனை விதிக்கப்படுகிறது. மறுபடியும் ஸோக்ரதர் பேசுகிறார்.)

* ஒரு மினா என்பது சுமார் அறுபது ரூபாய் மதிப்புள்ள கிரேக்கர் நாணயம்.

ஸோக்ரதர் பிரசங்கம்

3

"ஆதென்ஸ் மகா நகரத்தார்களே! எனக்கு நீங்கள் மரண தண்டனை விதித்தீர்கள். ஆனால் உங்களுக்கு இதனால் அதிக லாபம் கிடையாது. என்னை விட்டுத் தப்ப நீங்கள் எனக்கு மரண தண்டனை விதியாமலிருந்தாலும், சீக்கிரத்திலேயே என் ஆயுள் நாள் சுபாவமாகவே முடிந்து நான் இறக்கும் காலம் நெருங்கியிருந்தது. ஆனால், நீங்கள் எனக்கு விதித்த அநியாய தண்டனையினால், உங்களுக்குத் தீராத பழி வந்து சேர்ந்தது. ஆதென்ஸ் நகரத்தை இகழ வேண்டியவர்கள் எல்லாரும், 'ஸோக்ரதன் ஞானி, அவனை அநியாய மாய்க் கொன்றுர்கள் ஆதென்ஸ் நகரத்தார்' என்று எந்நாளும் வசை கூறுவார்கள். நான் ஞானத்தை அடைந்தவ னல்லாதிருந்தாலும், உங்களைப் பழிப்பதற்காகவே என்னை ஒரு ஞானி என்றும், நீங்கள் என்னைக் கொலை செய்தீர்கள் என்று ஜனங்கள் சொல்லுவார்கள். சில நாள் பொறுமையுடன் இருந்தீர்களானால் நானாகவே காலங்கழிந்து இறந்திருப்பேன்; உங்களுக்கு என் தொந்தரவு நீங்கியிருக்கும். போதுமான காரணம் காட்டாதபடியாலும், சரியானபடி வழக்கை நடத்

தாதபடியாலும், நான் தண்டிக்கப்பட்டேன் என்று சிலர் நினைக்கக்கூடும். அப்படியல்ல; தகுதியற்ற வழியில் நான் பேசவில்லையென்கிற காரணத்தால் நான் தண்டனை யடைந்தேன். அதற்காக வருத்தப் படக் கூடாது. அழுதும் கெஞ்சியும் வேறு சிலரைப் போல் தகாத காரியங்களைச் செய்திருந்தால் நான் தப்பியிருக்கலாம். ஆனால் அவை எனக்குத் தகா தென்று விலகி நின்றேன். மரணத்தைக் கண்டு பயந்து சத்புருஷனும் வீரனும் தகாத வகையில் உயிரைக் காப்பாற்ற வேண்டியதில்லை. யுத்தகளத் தில் எப்படியோ அப்படியே நியாய ஸ்தலத்திலும் நடந்துகொள்ள வேண்டியது. எதிரியால் தாக்கப் பட்டு வருந்தும் காலத்தில் ஆயுதத்தைக் கீழே போட்டுப் பகைவன் காலில் விழுந்து, 'உயிரைக் கொடு' என்று கெஞ்சிக் கேட்டால் போர்க்களத்தி லிருந்து உயிருடன் தப்பி வரலாம். அது எப்படி மனிதனுக்குத் தகாதோ அப்படியே, மானத்தையும் தைரியத்தையும் தர்மத்தையும் விட்டால் மற்ற எல்லா அபாயங்களிலிருந்தும் தப்பிப்பிழைக்கலாம். ஆனால் அது தகாது. மரணத்தைக் கண்டு அஞ்ச வேண்டியதில்லை. அதர்மமே மனிதனுக்கு ஆபத்து. நான் மரணத்தை இன்று நாளையென்று எதிர் பார்த்தே யிருந்தேன். முதுமையில் அது கொஞ்சம் முன்னதாக என்னை வந்து சேர்ந்தது. ஆனால் என் மேல் பகை கொண்டு என்னை நியாய ஸ்தலத்திற்கு இழுத்து எனக்கு மரணம் விதிக்கச் செய்தவர்களை அதர்மமானது வலிய வந்து பிடித்துக் கொண்டது. அவர்களுக்கு நேரிட்டது பெருந் துன்பமேயொழிய, எனக்கு நேரிட்டது ஒரு பெருந் துன்பமாகாது. எனக்கு விதித்த மரணதண்டனையை அடைய நான் செல்கிறேன். அவர்களும், அதர்மமும் பாவமும் செய்தவர்களாகி, அவர்களின் தண்டனையைத் தப்பாமல் அடையப் போகிறார்கள். கடவுளின்

ஆக்ஞையால் இப்படி நடந்ததில் எவ்விதத் தவறு மில்லை; இதுநன்மையே பயக்கும் என்பது நிச்சயம்.

''மகா நகரத்தார்களே! மரணத்தை எதிர் கொண்டு செல்பவனுகிய நான், உங்களுக்குச் சொல் கிறேன், கேளுங்கள்: நான், இறந்தவுடன் நீங்கள் எனக்குக் கொடுத்த தண்டனையைக் காட்டிலும் பதின்மடங்கு கடுமையான தண்டனையை அனுபவிப் பீர்கள். நீங்கள் ஆத்ம தருமத்தை மறந்து வாழ் நாளைக் கழித்து வருவதை நான் சோதிக்கிறேன் என்று என்மேல் வெறுப்புற்று அல்லவா என்னை விட்டுத் தப்புவதற்காக எனக்கு மரண தண்டனை விதித்தீர்கள்? ஆனுல் அவ்வளவு எளிதில் சோதனை யிலிருந்து நீங்கள் தப்பமுடியாது. நான் இருந்த வரையில் முன்வராத அநேகர், எனக்குப் பின் நான் செய்த சோதனையைவிட மிகக் கடினமான சோதனைக்கு உங்களை உள்ளாக்குவார்கள். அவர்கள் இப்போது வாலிபர்களாய் இருக்கிருர்கள். அவர் களுடன் நீங்கள் போராடி வெல்லமுடியாது. ஒழுக்கங்கெட்டு வாழும் ஜனங்கள் அறிவுள்ளவர் களுடைய பழியிலிருந்து தப்புவதற்கு வழி, அறி வுள்ளவர்களைக் கொல்வதல்ல. தர்ம மார்க்கத்தை அறிந்து நல்வழியில் செல்வதே தக்க வழியாகும்.

''என்மேல் குற்றம் இல்லையென்று வாக்களித் தவர்களாகிய உங்களுக்கும் சில வார்த்தைகள் சொல்ல வேண்டுகிறேன். எனக்கு நேர்கிற மரணம் என் நன்மைக்காகவே யிருக்கவேண்டும் என்று, நான் பூரணமாய் நம்பியிருக்கிறேன். ஏனென்ருல், எனக்கு எப்போதும் தெய்வ வாக்கு ஒன்று, நான் செய்யக்கூடாத காரியத்தில் பிரவேசிக்கும் காலத் திலெல்லாம் 'வேண்டாம்' என்று எச்சரிக்கை செய் வதுண்டு. என் மனத்துள் அந்தர்யாமியாய் நின்று ஆண்டவன் எனக்குச் சொல்லும் அந்த வாக்கு ஒரு

போதும் தவறினது கிடையாது. இதுவரையில் சிறியதும் பெரியதுமான எல்லா விஷயங்களிலும் அது எனக்குத் துணையாய் நின்று என்னைக் காப்பாற்றி வந்தது. இன்று காலை நியாய ஸ்தலத்திற்கு வந்தபோதோ, நான் உங்கள் முன்னிலையில் பேசும்போதோ என்னை அது தடுக்கவேயில்லை. அனேக காலங்களில் நான் பேச்சுத் தவறிஒருசொல் சொல்லப்போகும் சமயத்திலும் அது என்னை 'வேண்டாம்' என்று தடுத்திருக்கிறது. ஆனால் இந்த விஷயத்தில் நான் சொன்னதிலும், செய்ததிலும், எதிலும் அது என்னைத் தடுக்கவில்லை. இதனால் நான் அறிவது என்னவென்றால், 'இம் மரணம் எனக்குப் பெரிய நன்மையே என்று ஆண்டவன் எனக்குக் காட்டுகிறார்' என்பதே. ஜனங்கள் நினைக்கிறபடி மரணம் உண்மையில் ஒரு பெருந் துன்பமாயிருந்தால் என்னுள் நிற்கும் தெய்வமானது என்னை 'வேண்டாம்' என்று தடுத்திருக்கும். வேறு வழியிலும் யோசித்துப் பாருங்கள். மரணத்தை ஏன் துன்பமாய்க் கருதவேண்டும்? ஒருவன் இறந்தால் இரண்டில் ஒன்று ஆகவேண்டும். ஆத்மாவும் உடலும் அழிந்துபோய், அறிவு, இன்பம், துக்கம் ஒன்றுமில்லாமல் நாஸ்தியாய்ப் போகவேண்டும். இப்படியாயின் மரணத்தை ஏன் வெறுக்கவேண்டும்? இல்லையானால், சநாதனமாய் நாம் நம்பி வந்தபடி மரணம் வாய்த்த காலத்தில் ஆத்மாவானது வேறு உலகத்திற்குச் செல்லும். இதுவரையில் இறந்த பெரியோர்கள் எல்லாம் இருக்குமிடத்திற்கு நாம் போவதானால், அதைஏன் வெறுக்கவேண்டும்? நம் முன்னோர்களை யெல்லாம் நேரில் நாம் காண்பதும் பேசுவதும் என்ன பெரும் பாக்கியம்! இதை அளிக்கும் மரணத்தை ஏன் நாம் ஒரு துன்பமாக எண்ண வேண்டும்? நமக்கு முன் இறந்த பெரியோர்களோடு கூடிப் பேசி

ஞானத்தைப் பெருக்கிக் கொள்ளுவதை ஒரு பெரிய நன்மையாகவே நான் கொள்கிறேன்.

''என் நண்பர்களே! உங்களுக்கு மரணம் நேர்ந்த காலத்தில் நீங்களும் தைரியமாயிருங்கள். 'நல்லவனுக்கு ஒரு போதும் தீங்கு நேரிடாது' என்று திடமாய் நம்புங்கள். தர்ம வழியில் நின்றவனுக்கு இம்மையிலாவது மறுமையிலாவது ஒரு துன்பமும் வராமல் கடவுள் பாதுகாப்பார். இப்போது உலகத்திலிருந்து நான் விடுதலையடைவது எனக்கு நன்மையென்று கருதியே கடவுள் எனக்கு மரணத்தைக் கொடுக்கிறார். ஆகையால் என்மேல் பழி சாட்டினவர்கள் மேலாவது எனக்குத் தண்டனை விதித்தவர்கள் மேலாவது எனக்குக் கோபமில்லை. அவர்கள் நன்மை நாடி மரண தண்டனை விதிக்கவில்லை. தீமை கருதியே அத் தண்டனை விதித்தார்கள் என்று அவர்கள்மேல் நான் குற்றம் சொல்லலாமே யொழிய, அவர்கள்மேல் எனக்கு எவ்வித வருத்தமுமில்லை. ஒன்று நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன்: என் பிள்ளைகள் வளர்ந்து வயது முதிர்ந்தவர்களான காலத்தில், பொருளையாவது அல்லது வேறு எதையாவது தர்மத்தைவிடப் பெரிதாக அவர்கள் நினைத்தார்களானால் அவர்களை விடாதீர்கள். நான் உங்களை எப்படி விடாமல் சோதனை செய்துவந்தேனோ அப்படியே அவர்களையும் தொந்தரவு செய்து, தண்டனையும் விதியுங்கள். என் மக்கள் அறியாமையில் மூழ்கியிருப்பதைத் தெரிந்து கொள்ளாமல், அறிவுடையவர்கள் என்று தங்களை நினைத்துக் கொண்டாலும், அல்லது, கேவலம் பயனற்ற வாழ்வை நடத்தி, மேன்மை பெற்ற பெரியோர்களாகத் தங்களை அவர்கள் எண்ணிக் கர்வமடைந்தாலும், நான் மற்றவர்களை இரக்கமின்றித் தூற்றினமாதிரி நீங்களும் அவர்களைத்

தூற்றுங்கள். இப்படி நீங்கள் செய்வீர்களாயின் எனக்கும் என் மக்களுக்கும் நன்மை செய்தவர்களாவீர்கள்.

''காலம் அதிகமாகிவிட்டது. நீங்கள் இன்னும் சில நாள் உயிருடன் இருக்கவும், நான் இப்போதே உங்களை விட்டு நீங்கவும் ஆண்டவன் திருவருள் பாலிக்கும் பாக்கியம் உங்களுடையதா என்னுடையதா என்பது கடவுளுக்கே தெரியும். விடை கொடுங்கள்.''

[ஸோக்ரத மகரிஷியின் நியாயஸ்தலப் பிரசங்கம் முடிந்தது.]

க்ருதருடன் ஸோக்ரத மகரிஷி

சிறைச்சாலையில் செய்த சம்பாஷணை

[வருஷம் ஒருமுறை ஆதென்ஸ் நகரத்தார், கிரேக்கத் தீவிலுள்ள ஜனங்கள் கோயிலில் அர்ச்சனை செய்யச் சாமக் கிரியைகள் வைத்து ஒரு கப்பலை அனுப்புவது வழக்கம். இது மாதிரி ஆதன்ஸி லிருந்து கப்பல் புறப்பட்டது முதல் அது திரும்பி வரும்வரையில் நகரத்திற்குச் சில நியமங்களுண்டு. 'அந்த நோன்புக் காலத்தில் மரண தண்டனையை நிறைவேற்றி உயிரை மாய்க்கக் கூடாது' என்பது ஒரு விதி. ஸோக்ரதருக்கு விதித்த மரண தண்டனை அந்த விரத காலத்தில் நேர்ந்தபடியால் அதை நிறைவேற்ற ஒரு மாத காலம் தாமதமாயிற்று. அந்த ஒரு மாத காலம் ஸோக்ரதர் சிறைச்சாலையில் இருக்க நேர்ந்தது. அங்கே அவருடைய நண்பர்கள் அடிக்கடி அவரைப் பார்த்து வந்தார்கள். அச் சமயங்களில் நடந்த சம்பாஷணைகளில் இது ஒன்று.]

ஸோக்ரதர்: க்ருதரே! இதென்ன இந்நேரத்தில் வந்தீர்? நாழிகை என்ன இப்போது?

க்ருதர்: ஆம்; அதிக சீக்கிரமே வந்தேன். இப்போது உதயம் ஆகப்போகிறது.

ஸோ: இவ்வளவு சீக்கிரம் காவற்காரர் உம்மை உள்ளே விட்டது அதிசயம்!

க்ரு: அவர் எனக்கு இப்போது அதிகப் பழக்க மாய்விட்டாரல்லவா! அடிக்கடி வந்திருப்பதனுலும், அவருக்கு நான் செய்த ஓர் உபகாரத்தை நினைத்தும் அவர் என்னைத் தடுக்கிறதில்லை.

ஸோ: நீர் வந்து அதிக நேரமாயிற்ருே?

க்ரு: ஆம். முன்னமேயே வந்தேன்.

ஸோ: ஆனுல் ஏன் என்னை எழுப்பவில்லை? சும்மா ஏன் பேசாமல் உட்கார்ந்திருந்தீர்?

க்ரு: ஸோக்ரதரே! எனக்குத்தான் துக்கம் மேலிட்டு நித்திரை பிடிக்கவில்லை. உம்மைப் பார்த்தால் எனக்கு ஆச்சரியமாயிருக்கிறது. கவலையில்லாமல் சுகமாய்த் தூங்குகிறீர்! அதைப் பார்த்து உம்மை எழுப்ப எனக்கு மனம் வராமல் சும்மாவிருந்தேன். எப்போதுமே உம்முடைய மனநிலை சுகதுக்கங்களால் அசைவற்று ஒரேவழி யிருந்ததை அறிவேன். ஆனுல் இப்போது எவ்வளவு பெரிய துயரத்தினிடையில் சாந்தமாயும் சுலபமாயும் நீர்எல்லாவற்றையும் பொறுத்திருப்பதைப்பார்த்து நான் என்ன சொல்வேன்!

ஸோ: இதென்ன நீர் சொல்லுவது? இந்த வயதில் எனக்கு மரணம் வந்ததுபற்றி நான் மனங் கலங்கினுல் சிரிப்பாயிராதா?

க்ரு: உம்மைப் போன்ற வயோதிகர்களும் இவ்விதச் சந்தர்ப்பங்களில் மனநிலை தவறித் தங்களுக்கு வந்த விதியைப் பொருமல் வருத்தப்படுவதைப் பார்த்திருக்கிருேமே.

ஸோ: உண்மைதான். இப் பாது நீர் இவ்வளவு சீக்கிரம் காலையில் வந்த சந்தர்ப்பம் என்ன?

க்ரு: கெட்ட சமாசாரம் கொண்டு வந்திருக்கிறேன். ஸோக்ரதரே! அது உமக்கு ஒன்றும் கெட்ட சமாசாரம் அல்ல. ஆனல் எனக்கும் உம்முடைய நண்பர்கள் அனைவருக்கும் மட்டும் இதைப் போன்ற துக்க சமாசாரம் கிடையாது. மற்றவரைவிட இது என்னல் பொறுக்க முடியவில்லை!

ஸோ: என்ன அது! கப்பல் திரும்பி வந்துவிட்டதா, என்ன? என் தண்டனை நிறைவேற்றுங் காலம் வந்துவிட்டதென்று இப்படிச் சொல்கிறீரா?

க்ரு: கப்பல் இன்னும் வந்துவிட்வில்லை. ஆனல் இன்று வந்து சேரும் என்று நினைக்கிறேன். ஸூனியத் துறைமுகத்திலிருந்து வந்த சிலர், செய்தி கொண்டு வந்தார்கள். அவர்கள் சொன்னதில் கப்பல் இன்று நமது நகர் வந்து சேரும் என்று தெரியவருகிறது. ஸோக்ரதரே! நாளை உமது ஆயுள் முடியுமே, நாம் எப்படிப் பொறுப்பது?

ஸோ: க்ருதரே! ஆண்டவன் கட்டளை நிறைவேறட்டும். ஆனல், கப்பல் இன்று வராது; நாளையே வரும் என்று நினைக்கிறேன்.

க்ரு: ஏன் அப்படி நினைக்கிறீர்?

ஸோ: கப்பல் வந்த மறுநாளே நான் உயிரிழக்க வேண்டியது!

க்ரு: ஆம்; அதுவே அதிகாரிகளுடைய ஏற்பாடு.

ஸோ: அப்படியானல் கப்பல் நாளையே வரும் என்று நினைக்கிறேன். நான் கண்ட கனவினல் அப்படி நினைக்கிறேன். நீர் வந்து என்னை எழுப்பாமல் இருந்தீரே. அப்போதுதான் அந்தக் கனவைக் கண்டேன். எழுப்பாததும் நல்லதே.

க்ரு: என்ன கனவு? எனக்குச் சொல்லுவீரா?

ஸோ: விலக்ஷணமுள்ள ஒரு ஸ்திரீ ரூபம், மங்கள உடுப்புத் தரித்து என்னைக் கூப்பிட்டு, 'இன்றைக்கு மூன்றாவது நாள் நீர் அழகிய சுவர்க்கத்திற்கு வருவீரல்லவா' என்று சொன்னது போலக் கனவு கண்டேன். இதன் பொருள் 'கப்பல் நாளை வரும்' என்று கண்டுகொண்டேன்.

க்ரு: உமது கனவின் பொருள் மிகத் தெளிவாயிருக்கிறது. ஓ ஸோக்ரதரே! என் பிரியமானவரே!! மறுபடியும் நான் உம்மை வருந்திக் கேட்டுக் கொள்கிறேன். என் பேச்சைக் கேளும், உயிர் தப்பித்துக்கொள்ளலாம். நீர் இறந்தால் என் துக்கத்தை எப்படி சகிப்பேன்? உமக்குப் பின் உம்மைப்போல் வேறொரு நண்பரை நான் காண்பேனா? என்னையும் உம்மையும் நன்றாய் அறியாதவர்கள் என்ன சொல்லுவார்கள்? நான் கஷ்டப்பட்டிருந்தால் பணச்செலவு செய்து உம்மைச் சிறையிலிருந்து தப்ப வைத்திருக்கலாம். அப்படிச் செய்யாமல் நான் லோபம் செய்தேன் என்று என்மேல் பழியும் சொல்லுவார்கள். 'ஒருவன் தன் அன்பிற்குரிய நண்பரைவிடப் பணத்தைப் பெரிதாய்க்கருதினான்,என்று ஜனங்கள் சொல்லுவதினும் வேறு ஒரு அவமானமும் பெரிய பழியும் மனிதனுக்குக் கிடையா. 'சிறையிலிருந்து போகமாட்டேன் என்று நீர் பிடிவாதம் செய்தீர்' என்று உலகம் நம்பவே மாட்டாது; நாங்கள் பிரயத்தனம் செய்யவில்லை என்றே ஜனங்கள் நினைப்பார்கள்.

ஸோ: எ அன்புள்ள க்ருதரே! ஏன் இப்படி பேசுகிறீர்? நாம் பாமரர்களுடைய சொல்லைக் கண்டு ஏன் கவலைப்படவேண்டும்? சான்றோருடைய சொல்லையே நாம் கவனிக்க வேண்டும்.

அவர்கள் என்ன நினைப்பார்கள் என்றே நாம் யோசிக்க வேண்டும். அவர்கள் உண்மையை அறிவார்களல்லவா?

க்ரு: அப்படியில்லை, ஸோக்ரதரே! உலக வாழ்க்கையையும் நாம் கவனிக்க வேண்டும். இப்போது உமக்கு நேர்ந்த விபத்தையே பாரும். உலக வாக்கால் என்ன பெரிய துன்பம் வந்தது பாரும். பொய்ப் பழி சுமத்திப் பாமர ஜனங்களின் தப்பான அபிப்பிராயத்தாலன்றோ நீர் கெட்டீர்?

ஸோ: க்ருதரே! அப்படியல்ல. அவர்களால் பெருந் துன்பம் உண்டாகாது; பெரு நன்மையும் உண்டாகாது. உண்மையாவது அறிவாவது அறிவின்மையாவது உலகத்தாருடைய வாக்கால் மாறுபடாது.

க்ரு: அப்படியே யிருக்கலாம். ஸோக்ரதரே! என்னைக் கேளும். என்னைப் பற்றியாவது நமது மற்ற நண்பர்களைப் பற்றியாவது நீர் கவலைப்பட வேண்டாம். 'நீர் சிறையிலிருந்து தப்பியோடினால் எங்கள் மேல் குற்றம் வரும்; உம்மைத் தப்புவித்த குற்றத்திற்காக எங்களுக்குத் திரவியச் செலவு நேரும்; சொத்து முழுவதும் பறிமுதலாகலாம்; தவிர வேறு தண்டனைக்கும் நாங்கள் உள்ளாவோம், என்று இம்மாதிரி நீர் பயப்படுகிறீரா? சொல்லும்! அவ்விதக் கஷ்ட நஷ்டங்களைக் கண்டு நாங்கள் பின் வாங்கக் கூடாது. உம்மை உயிர் தப்புவிப்பது எங்கள் கடமை. அதற்கு இவ்வித அபாயங்களை நாங்கள் பொருட்படுத்தக் கூடாது. நான் சொல்வதை மறுக்க வேண்டாம், வருந்திக் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

ஸோ: நீர் சொன்ன ஆக்ஷேபணையும் உண்டு; இன்னும் அனேக விஷயங்களும் இருக்கின்றன.

க்ரு: அவைகளைப்பற்றி யோசிக்கவே வேண்டாம். எங்களுக்கு ஆட்கள் இருக்கிறார்கள். அதிகப் பணச் செலவில்லாமலே அவர்கள் உம்மைச்சிறையிலிருந்து மீட்கத் தயாராயிருக்கிறார்கள். இதற்காக அதிகப் பணச் செலவு செய்ய வேண்டியதில்லை. என் ஆஸ்தியெல்லாம் உம் விஷயத்தில் செலவு செய்ய நான் மனமுள்ளவனாயிருப்பது போதாதா? என் பணத்தை உபயோகிக்கக் கூடாது என்று நீர் ஒரு வேளை எண்ணினால், இன்னும் நமக்கு வேண்டியவர்கள், வேறு நகரங்களிலிருந்து வந்திருப்பவர்கள் ஆதென்ஸில் இருக்கிறார்கள். அவர்களை உமக்குத் தெரியுமே! அவர்கள் தங்கள் பணத்தைச் செலவு செய்யத் தயாராயிருக்கிறார்கள். ஸிம்மியஸ் பிரபு இதற்காக வேண்டிய பொருளுடன் தயாராய் வந்திருக்கிறார். இன்னும் ஸீபிஸ் பிரபுவும் வேறு பலரும் அப்படியே சித்தமாயிருக்கிறார்கள் ஆனபடியால் இவ்வித சந்தேகங்களினால் பின்னடையாதீர்; உயிரைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளவும், நமது நகரத்தைவிட்டு அயல் தேசங்களுக்குச் சென்று என்ன விதமாய்க் காலம் கழிப்பது என்று நியாயஸ்தலத்தில் சொன்னீரே, அதை ஓர் ஆக்ஷேபணையாக நினைக்கவேண்டாம். நீர் போனால் எதிர்கொண்டு நல்வரவு சொல்ல அனேக ஊர்கள் இருக்கின்றன. தெஸ்ஸிலி இராஜ்யத்திற்கு நீர் சென்றால், அவ்விடம் எனக்கு நண்பர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் உமக்கு வேண்டுவன செய்து, யாதொரு இடையூறும் உமக்கு வராமல் பார்த்துக் கொள்ளக் கூடியவர்கள்.

தவிர, ஸோக்ரதரே! நீர் உயிரை வீணே மாய்த்துக் கொண்டீரானால், அது பெரும் பாவமாகும். உமது பகைவர்களுடன் நீரும் சேர்ந்து கொண்டு அவர்கள் எண்ணத்தை நிறைவேற்றுவது

நியாயமல்ல! உம்முடைய குழந்தைகளை அனுதை களாய் விட்டுவிடலாமா? நீர் செய்ய வேண்டிய கடமைகளைச் செய்யாமல், அவர்களுக்குக் கல்வி பயிற்றுவியாமல், அவர்களை இவ்விதம் விட்டு விட்டு இறப்பது தகுதியன்று. அனுதைக் குழந்தை களின் கதியையே அவர்கள் அடைவார்கள். சரியாய் வளர்த்து வித்தை கொடாமல் போனுல் குழந்தைகளைப் பெற்றேயிருக்கக்கூடாது. தர்மத்தை வாழ்நாள் முழுதும் போதித்த நீர் அதை மறந்து விட்டீர் போலும்! தைரியத்தையும் தர்மத்தையும் விட்டுவிட்டு முயற்சியில்லாமல் உயிரை விடுவது பாவமாகும். அப்படித்தான் இருக்கிறது நீர் செய்வது. உம் மீதும் உமது நண்பர்களாகிய எங்கள்மீதும் இது ஒரு பெரிய அபவாதமாகும். 'நாம் பயந்து முயற்சி செய்யாமல் இருந்தபடியால் இம்மாதிரியெல்லாம் நடந்தது' என்றே நினைக்க வேண்டி வரும். நீர் நியாயஸ்தலத்திற்குப் போகா மலே தப்பியிருக்கலாம்; போயும் வழக்கை வேறு விதமாகவாவது நடத்தி யிருக்கலாம். பிறகு, இப்போதும் உயிர் தப்பித்துக்கொள்ள வழி தேடாமலிருப்பது எங்களுடைய முயற்சியின்மை யும் பயமுமே காரணம் என்று ஜனங்கள் நினைப்பார் கள். நாங்கள் ஜன்மமெடுத்தும் உமக்கு நண்பர் களாக இருந்தும் என்ன பயன்? இப்போது உம்மை உயிர் தப்புவிக்காமல் போனுல், 'செய்யக்கூடிய காரியத்தைச் செய்யாமல் விட்டுவிட்டோம்' என்கிற பழி எங்கள்மேல் நிற்கும். நீர் வீணே உயிர் மாய்ப்பது எங்களுக்கும் உமக்கும் மானக் குறைவாகும் ஆழ்ந்து யோசித்துப் பாரும். இனி யோசிப்பதற்கும் அவகாசம் கிடையாது. உடனே தீர்மானித்துச் செய்யவேண்டிய சமயம் நெருங்கி விட்டது. எல்லாம் இன்றிரவு செய்து முடிக்க வேண்டும். இனித் தாமதம் செய்தால் காரியம்

கெட்டுப்போகும். ஐயோ, ஸோக்ரதரே! மறுக்க வேண்டாம்; நான் சொல்லுவதைத் தட்ட வேண்டாம்.

ஸோ: என் பிரிய நண்பரே! நான் சொல்லு வதைக் கேளும். என் உயிரைத் தப்புவிக்க நீர் இவ்வளவு கவலைப்படுவது நியாயமாயிருந்தால் சரி; தர்மத்திற்கு விரோதமாயும் தீமையைத் தருவது மாயிருந்தால், என்னைத் தப்புவிக்க நீர் இவ்வளவு கவலைப்படுவது கூடாதல்லவா? இப்போது பார்ப் போம்; நீர் சொல்லுகிறபடி செய்வது தகுமா; தகாதா? ஆராய்ந்து பார்த்து, எது உண்மை யானது, எது நல்வழி என்று கண்டபின், அவ்வழி யையே நான் பின்பற்றுவேன், என் வாழ்நாள் முழுதும் நான் நடந்த முறை இதுவே. அப்படியே இப்போதும் செய்வேனே யொழிய, இந்த மரண தண்டனை வந்ததே என்று என் ஒழுக்கத்தினின்றும் நான் நழுவமாட்டேன். மரண தண்டனை மாத்திர மன்று; குழந்தைகளைப் 'பேய், பிசாசு, பூதம்' என்று சொல்லி மிரட்டுவதுபோல் என்னைப் பய முறுத்த நகரத்தார்கள் இன்னும் புதிய தண்டனை களை உண்டுபண்ணினாலும் என் தர்மத்தை நான் கைவிடமுடியாது. இப்போது நீர் சொல்லுவதை ஆராய்ந்து பார்ப்போம்: 'ஜனங்கள் எங்களை இகழ் வார்கள், இப்படிச் சொல்வார்கள், அப்படிச் சொல்வார்கள்' என்று சொன்னீரல்லவா! இதை முதலில் எடுத்து ஆராய்வோம். நாம் இதுவரையில் ஐயமேயின்றி ஒரு அபிப்பிராயம் கொண்டிருந் தோம். அடிக்கடி மற்றவர்களிடம் வற்புறுத்தியும் வந்தோமல்லவா? அதாவது, ஜனங்களுடைய வாக்கு என்று எல்லாரும் சொல்வதை நாம் கவனிக்க வேண்டியதில்லை. அறிந்தோர் சிலரு டைய அபிப்பிராயம் கவனிக்கத் தக்கது என்று

நீரும் நானும் எத்தனேயோ முறை பேசியிருக்கிறேமே. இது தவறு, அல்லது உண்மையா? வெறும் பேச்சுக்காகவா? நன்ருய் ஆராயாமல் நாம் அம்மாதிரிச் சொல்லி வந்தோமா? இதை முதலில் சொல்லும். நீர் இப்போது உயிரை இழக்கும் தறுவாயில் இல்லே. ஆகையால் அபாயத்தைக் கண்டு புத்தி மயங்காமல் நீர் அபிப்பிராயம் கொடுக்கலாம். யோசித்து எனக்குப் பதில் சொல்லும். அறிவில்லாத வெகு ஜனங்களின் அபிப்பிராயங்களே நாம் கவனிக்க வேண்டியதா, அல்லது அறிந்தோராகிய சிலருடைய அபிப்பிராயங்களேயே நாம் பெரிதாய்க் கொள்ளவேண்டுமா?

க்ரு: பெரியோராகிய சிலர் அபிப்பிராயமே மேலானது.

ஸோ: ஆகையால் அந்தச் சிலருடைய பழியையும் நன்மதிப்பையுமே நாம் பார்த்து நடந்துகொள்ளவேண்டும்.

க்ரு: ஆம்.

ஸோ: அப்படிச் செய்யாமல் மற்றவர்களுடைய பழிக்குப் பயந்தும், நன்மதிப்பை எதிர்பார்த்தும் நடந்தால் ஒழுக்கம் கெடுமல்லவா?

க்ரு: ஆம்.

ஸோ: வைத்தியன் பேச்சைக் கேளாமல், ஆரோக்கிய சாஸ்திரமறியாத மற்றவர்கள் பலர் சொல்லேக் கேட்டு நடந்தால் உடம்பு கெட்டுப் போகுமல்லவா?

க்ரு: ஆம்.

ஸோ: வைத்தியன் பேச்சைக் கேளாமற் போனுல் எப்படித் தேகம் கெடுமோ அப்படியே,

நல்ல ஞானி ஒருவரின் சொல்லைக் கேளாமல் பலர் சொல்லைக் கேட்டுப் பயந்தும் நயந்தும் நடந்தால் நமது ஆத்மாவுக்குத் தீங்கு நேரிடுமல்லவா?

க்ரு: ஆம்

ஸோ: தேகத்தைவிட ஆத்மா சிறந்த பொருளல்லவா? தேகத்தை இரட்சித்துக்கொள்ள நாம் அனைவரும் இந்த நியாயத்தை ஒப்புக்கொண்டு நடந்தால், தேகத்தைவிடச் சிறந்ததும் நித்தியமாயுமுள்ள ஆத்மாவை இரட்சித்துக்கொள்ள அதே நியாயத்தைச் சிறிதேனும் தவறாமல் ஒப்புக் கொள்ள வேண்டும் அல்லவா?

க்ரு: ஆம், உண்மை.

ஸோ: ஆகையால், க்ருதரே! இது தர்மம், இது அதர்மம் என்கிற பகுத்தறிவுள்ளவர்களுடைய அபிப்பிராயத்தையே நாம் மதிக்க வேண்டும். வெகு ஜனங்கள் இழிசொல் கூறுவார்கள் என்று நாம் பயப்படக்கூடாது?

க்ரு: ஆம், அப்படியே ஏற்படுகிறது.

ஸோ: ஆனால் 'பாமர ஜனங்கள் மரண தண்டனை விதிக்கக் கூடும். உயிரை மாய்க்கும் அதிகாரம் அவர்களுக்கு உண்டே' என்று சொல்லலாம் அல்லவா?

க்ரு: ஆம், அது ஓர் ஆக்ஷேபணையா யிருக்கிறது.

ஸோ: இதிலும் நாம் அனேக நாளாய் ஒரு முடிவுக்கு வந்திருக்கிறோமல்லவா? அது இப்பொழுது மாறிப் போய்விட்டதா? உயிருடன் இருப்பதே பெரிதா? அல்லது நல்வழியில் பிழைத்திருப்பதே பெரிதா? சொல்லும்

க்ரு: நல்வழியில் பிழைத்திருப்பதே பெரிது.

ஸோ: ஆகையால், இப்போது யோசித்துப் பார்ப்போம். நான் சிறைச்சாலையிலிருந்து தப்பிப் போக முயல்வது சரியா, தவறு என்பதை ஆராய் வோம். சரியாயிருந்தால் அப்படியே செய்யலாம்; தவறுயிருந்தால் அந்த எண்ணத்தை விட்டு விடுவோம். தப்பிப் போவதற்காக வேண்டிய பணச் செலவு, ஜனங்களுடைய நன்மதிப்பு, பழி, குழந்தைகளுடைய யோக க்ஷேமம் இவைகளைப் பற்றி யெல்லாம் பார்க்கக் கூடாது. நன்மையா, தீமையா என்று சோதிப்பதற்கு இவை சரியான உரைகல் ஆகமாட்டா. சரியான பிரமாணங் களை எடுத்துப் பார்ப்பதே முறை. நானும் நீரும் மற்றவர்களும் என்னென்ன செய்ய வேண்டுமோ அதைச் செய்து சிறையிலிருந்து தப்பிப் போவது நல்வினையாகுமா, தீவினையாகுமா என்பதையே பார்க்கவேண்டும். தீய கருமமென்று நாம் கண் டால் உயிரைக் காப்பாற்றிக் கொள்வதற்காக வாவது, அல்லது வேறு கஷ்டங்களை நீக்கிக் கொள்ளவாவது நாம் அந்தக் காரியத்தைச் செய்யக்கூடாதல்லவா?

க்ரு: ஆம், ஸோக்ரதரே! உண்மையே. ஆனால் நாம் என்ன செய்வது?

ஸோ: நண்பரே; நான் சொல்லுவதைக் கேட்டு, அதில் பிழை ஏதாவது இருந்தால் நீர் தடுத்து, அப் பிழையைத் திருத்தும்; நான் ஒப்புக் கொள்ளுகிறேன். நான் சொல்லுவதில் பிழை யொன்றும் இல்லாவிட்டால் ஏன் என்னை வீணே திரும்பத் திரும்ப உயிர் தப்பி ஓடச் சொல்லு கிறீர்? உம்முடைய அபிப்பிராயத்தை நான் மிகவும் மதிக்கிறேன். ஆகையால் அவ்விஷயத்தில்

உம்மைத் திருப்தி பண்ண விரும்புகிறேன். நான் கேட்கிறவைகளுக்குப் பதில் சொல்லும்.

க்ரு: அப்படியே.

ஸோ: நாம் தவருன காரியங்களை மன தறிந்து எப்பொழுதும் செய்யக்கூடாதா? அல்லது, சில சமயங்களில் சில விஷயங்களில் அப்படிச் செய்வது தகுமா? நீரும் நானும் வயது முதிர்ந்த வர்களாயிருந்து, அநேக முறை நாம் இருவரும் இந்தத்தர்மத்தை முடிவாக ஏற்று வந்தோமல்லவா? 'தவருன காரியத்தை ஒருபோதும் செய்யக் கூடாது; ஜனங்கள் என்ன சொல்லுவார்கள் என்று கவனிக்கக் கூடாது; மரணம் அல்லது அதற்கு மேலான வேறு தண்டனைகளையும் நாம் பார்த்துப் பயப்படக் கூடாது' என்று நாம் இதற்கு முன்னமே கொண்ட முடிவு சரியா? அல்லது, அதில் பிழையுண்டா?

க்ரு: சரிதான்.

ஸோ: ஆகையால், நாம் ஒருபோதும் தவருனதைச் செய்யக் கூடாதல்லவா?

க்ரு: கூடாது.

ஸோ: தவிர, எப்போதும் தீயன செய்யக் கூடாது என்ருல், ஒருவர் நமக்குத் தீயன் செய்தால் அதற்குப் பதிலாகவும் நாம் தீய செயலைச் செய்யக் கூடாது அல்லவா? ஜனங்கள் 'பிரதிக்குப் பிரதி செய்யலாம்' என்று நினைப்பது தவறுதானே?

க்ரு: ஆம்.

ஸோ: ஆகையால், க்ருதரே! நாம் யாருக்கும் தீங்கு செய்யக்கூடாதே?

க்ரு: கூடாதுதான்.

ஸோ: நன்மைக்கு நன்மையும் தீமைக்குத் தீமையும் செய்யலாம் என்று ஜனங்கள் நினைப்பது பிசகுதானே?

க்ரு: சந்தேகமில்லை, பிசகுதான்.

ஸோ: தவருன செயல் செய்வதும் தீங்கிழைப்பதும் எல்லாம் ஒன்றுதானே? நமக்கு ஒருவன் என்ன தீங்கிழைத்திருந்த போதிலும், அவனுல் நமக்கு எவ்வளவு பெரிய துன்பம் நேரிட்டிருந்த போதிலும், அவனுக்கு நாம் தீங்கிழைக்கக் கூடாது. தவருன செயலும் செய்யக்கூடாது. இது உண்மையான தர்மம் என்று ஒப்புக் கொள்கிறீரா? யோசித்துச் சொல்லும். இப்படிப் பழிக்குப் பழி வாங்கக் கூடாது; ஒருவன் நமக்குத் தீமை செய்யினும் நாம் அவன்பால் தீமை செய்யக் கூடாது; நெறிதப்பி நடக்கக்கூடாது' என்று சிலரே ஒப்புவர்; பலர் இதை ஒப்பமாட்டார்கள், ஒப்பினும் அவ்வாறு நடக்க மாட்டார்கள். ஆகையால், நீர் யோசித்துச் சொல்லும். 'ஒருவன் நமக்குத் தீமை செய்தால் அதற்குப் பதிலாக நாம் தீங்கு இழைக்கலாம்' என்று கொள்வாரும் 'தீமைக்குப் பதிலாகவும் தீமையிழைக்கக்கூடாது' என்கிற தர்மத்தைக் கொண்டவரும் சேர்ந்து எவ் விஷயத்திலும் ஒரு முடிவுக்கு வர முடியாது. அடி முதல் வேறுபாடான கொள்கைகள் உள்ளவர்கள் ஒரு முடிவுக்கு வரமுடியாது. ஒருவன் நன்மை செய்யினும் தீமை செய்யினும், 'நமது கடமை நன்மை செய்வதே' என்கிற கொள்கையை நான நீண்ட நாளாகக் கொண்டவன். இப்போதும்

நான் அதையே உறுதியாய் நம்புகிறேன். நீர் வேறு அபிப்பிராயப்படுகிறீரா? சொல்லும்.*

க்ரு: நானும் அதே கொள்கைக்கு இணங்குகிறேன்.

ஸோ: அடுத்தபடி, நான் உம்மைக் கேட்பது ஒருவன் தான் செய்த வாக்குறுதியை நடத்த வேண்டியதல்லவா? நியாயத் தவறில்லாத உடன்படிக்கைகளை நிறைவேற்ற வேண்டியதுதானே?

க்ரு: ஆம். நிறைவேற்ற வேண்டும்.

ஸோ: இப்போது பார்ப்போம். நான் இராஜாங்கத்தின் அனுமதியின்றித் தப்பியோடினால், நான் இராஜாங்கத்திற்குத் தீங்கு இழைப்பேனா, இல்லையா? என்னைக் கட்டுப்படுத்தும்படியான, நியாயமான உடன்படிக்கைகளை மறுத்தவனாவேனா, இல்லையா?

க்ரு: நீர் கேட்பதற்குப் பதில் சொல்ல முடியவில்லை: விளங்கவில்லை,

ஸோ: ஆராய்ந்து பாரும். நமது சுதர்மங்களும் சுயராஜ்யமும் உருவங்கொண்டு வந்து, நம் முன் நின்று கேட்பதாக வைத்துக் கொள்ளும்: 'ஸோக்ரதரே, சிறையிலிருந்து தப்பியோடுகிறீரே!.

---

*கறுத்தின்னா செய்தவக் கண்ணும் மறுத்தின்னா
செய்யாமை மாசற்றார் கோள்.

அறத்திற்கே அன்புசார் பென்ப அறியார்
மறத்திற்கும் அஃதே துணை.
அறிவினு ளெல்லாந் தலையென்ப தீய
செறுவார்க்குஞ் செய்யா விடல்.
இணரெரி தோயவன்ன இன்னா செயினும்
புணரின் வெகுளாமை நன்று.

—என்ற திருக்குறளாசிரியருடைய உறுதி வாக்கையும் கவனிக்க. கௌதம புத்தர், ஏசுநாதர் இவர்கள் உலகத்தில் எடுத்துக் காட்டிய முக்கிய தர்மமும் இதுவே.

என்ன காரியம் செய்கிறீர்? நம்மை கொலை செய்யவல்லவா முயலுகிறீர்? ஜனங்களால் செய்யப்பட்ட சட்டங்களை அவரவர் இஷ்டப்படி அவரவர் மறுத்துவிட்டு, அச் சட்டங்களின் படி நியாயஸ்தலத் தீர்மானங்கள் மதிக்கப் பெருமல் போனபிறகு, ஓர் இராஜங்ாகம் நிற்குமா? நீர் எங்களைக் கொலை செய்யவல்லவோ நினைக்கிறீர்?' என்று அவை என்னைக் கேட்பது நியாயமாகும். இதற்கு நாம் என்ன பதில் சொல்வோம் க்ருதரே? சுயராஜ்யத்தில் ஜனங்கள் ஏற்படுத்திக்கொண்ட நியாய முறைகளின்படி நியாய ஸ்தலத்தில் உண்டான தீர்மானத்திற்குமேல் ஒரு மறுப்பும் கூடாதல்லவா? ஒரு வேளை சொல்லலாம்: எனக்கு இராஜாங்கம் தீங்கிழைத்ததல்லவா? தவருகச் செய்யப்பட்ட தீர்மானத்தை நான் ஏன் ஒப்ப வேண்டும்? இம்மாதிரி நான் சொல்லலாமா?

க்ரு: ஏன் சொல்லக்கூடாது?

ஸோ: இப்படி நான் வாதித்தால் நமதுசுதர்மம் எதிர் நின்று அடியில் கண்டபடி பதில் சொல்லும்: 'ஸோக்ரதனே! இதுதானு நம்முடைய உடன்படிக்கை? இராஜாங்கத்தில் செய்யப்பட்ட ஒவ்வொரு தீர்மானத்தையும் ஒப்புக்கொள்வதாக நீ சம்மதிக்கவில்லையா?' 'எப்போதேனும் இம்மாதிரி உடன்படிக்கை கொடுத்ததாக அறியேனே' என்று நான் சொன்னுல், நமது சுதர்ம தேவதை பதில் சொல்லும்: 'அப்பா! மாற்றிப் பேசாதே. ஏன் என்னையும் என் நகரத்தையும் கொலைசெய்து அழிக்கப் பார்க்கிருய்? நாங்கள் உனக்கு என்ன தீங்கு செய்தோம்? முதலில் உனக்குத் தாய் தந்தை போல் நாங்களிருந்தோம் அல்லவா? நகரத்துள்ள ஆட்சியின் துணைகொண்டல்லவோ உன் தகப்பனுர், உன் தாயைக் கொண்டு உன்னைப்

படைத்தார்? விவாக முறைகளைப்பற்றி நமது நகரத்தின் விதிகளைப்பற்றி உனக்கு ஏதாவது ஆக்ஷேபணையுண்டா, சொல் என்று என்னைக் கேட்டால் நான் 'இல்லை' யென்றுதானே சொல்ல வேண்டும்? தவிர, 'குழந்தைப் பருவத்தில் உன்னையும், நகரத்தில மற்றக் குழந்தைகளையும் பாதுகாத்து வந்த நமது சட்டங்களில் எதையாவது நீ ஆக்ஷேபித்தாயா?' என்று கேட்டால் அதற்கும் நான், ஒன்றும் சொல்வதற்கில்லை. 'நம்மால் நீ பிறந்து வளர்ந்து பாதுகாக்கப்பட்டவன். எங்களுக்குக் குழந்தையாகவும் அடிமையாகவும் உன் முன்ஞேர்போல் நீயும் இராமல் எங்களைத் தள்ளி விடுவது தர்மமாகுமா? உன் சிறிய பாத்தியங்களும் சிறிய ஆதீனங்களும் உன்மேல் எங்களுக்குள்ள பெரிய ஆதீனத்திற்கு அடங்கியே நிற்க வேண்டும்; நாங்கள் உனக்கு ஒரு துன்பம் செய்தால் அதற்குப் பதிலாக நீ எங்களுக்குத் துன்பம் உண்டாக்கலாமா? உன் தகப்பன் உனக்கு ஒரு கெடுதி செய்தால் அதற்குப் பழி வாங்குவாயா? நீ அடிமையாயிருந்து, உன் எஜமான் உனக்கு ஓர் ஊறு உண்டுபண்ணிஞல் அதற்குப் பதிலாக நீ அவனுக்கு ஊறு செய்ய முடியுமா? அவர்கள் உன்னைக் கஷ்டப்படுத்திஞலாவது, வசைச் சொற்கள் சொன்ஞலாவது, அடித்தாலாவது, அல்லது வேறு துன்பம் செய்தாலாவது நீ அவர்களுக்குப் பதில் கஷ்டப்படுத்தவாவது, வசைப் பேச்சுப் பேசவாவது, அடிக்கவாவது, பழிவாங்கவாவது முயல்வாயா? முயல்வது நியாயமாகுமா? உன் தேசமும் சுதர்மமும் உனக்குத் தாயும் தந்தையும் எஜமானர்களும் போன்றவை. அவைகளின் மேல் நீ பழிக்குப் பழி வாங்குவது தகாது. உன்னைக் கொன்று உயிர் மாய்த்தாலும், அது நியாயம் என்று கருதி அவ்விதம் நாங்கள் செய்தால் நீ

அதற்குப் பதிலாக எங்களைக் கொல்லவும் அழிக்கவும் தகுமா? தர்ம ஒழுக்கங்களை அதிகமாக மதிக்கிற நீ, உன் தேசத்திற்கும் இராஜ்யத்திற்கும் சுதர்மத்திற்கும் இவ்வளவு பெரிய தீங்கிழைப்பது சரிதானா? உன் தாய் தந்தையர், மற்ற முன்னோர்கள், அனைவரையும்விட உன் தேசம் அதிகம் பெரிதும், அதிகம் மதிக்கத் தகுந்ததும், சநாதனமுமானது; புண்ணியம் பொருந்தியது; தெய்வங்களாலும் பெரியோர்களாலும் மதிக்கப் பெற்றது என்பது உண்மையல்லவா? நீ அதை அறியவில்லையா? அப்படிப்பட்ட சுதேசத்தையும் அதன் சுதர்மத்தையும் சுய ஆட்சியையும் நீ நன்கு மதித்துப் பக்தி செலுத்தி, அவைகளுக்கு எவ்விதக் கேடும் உண்டாகாதபடி தாய் தகப்பனாரைவிட அதிகமாகப் போற்றி வர வேண்டுமல்லவா? அவர்கள் உன்னிடம் கோபித்தாலும் நீ சாந்தமாயும் பக்தியுடனும் அவர்களின் கோபத்தைச் சரியான வழியில் மாற்றவோ அல்லது அவர்கள் சொல்லுக்கு அடங்கவோ வேண்டும். அவர்கள் உனக்குச் சாட்டையடி, அல்லது கால் விலங்கு தண்டனையாகக் கொடுத்தாலும் அதை நீ சாவதானமாய் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டுமல்லவா? 'சண்டையில் போய் உயிரைக் கொடுத்தோ காயம்பட்டோவா' என்றாலும் நீ சந்தோஷமாய்ப் போகவேண்டியவன் அல்லவா? பின் திரும்பி ஓடுவாயா? யுத்தத்திலும் நியாயஸ்தலத்திலும் மற்றெங்கேயும் உன் தேசமும் உன் நகரமும் என்ன செய்யச் சொல்லுகின்றனவோ அதை நீ செய்தே தீரவேண்டும்; அல்லது அந்த உத்தரவுகள் நியாயத் தவறு என்று அவை திருப்திப்படக் காட்டவேண்டும். தாய் தந்தையருக்கு விரோதமாய்த் துராக்கிரகம் செய்வது கடவுள் இட்ட விதிக்கு விரோதம். உன் தேசத்தின்மேல் துராக்கிரகச் செயல் செய்வது

அதைவிடப் பெரிய அதர்மம்.’ இப்படி நமது நகரும் நமது சுதர்மமும் வாதித்தால் நாம் என்ன பதில் சொல்லக்கூடும். க்ருதரே, சொல்லும்.

க்ரு: நியாயமென்று ஒப்புக்கொள்ளுகிறேன்.*

ஸோ: இன்னும், நமது நகர தேவதையும் சுதர்ம தேவதையும் சொல்லும்.

‘நீ தப்பியோடுவது எங்களை நாசஞ் செய்யும் படியான தீவினையாகும். உன்னைப் படைத்ததும், குழந்தைப் பருவத்தில் காத்ததும், அறிவு ஊட்டி வித்தை கொடுத்ததும், நீ வேண்டின பொருள் உனக்குத் தந்து காத்ததும் நாங்களல்லவா? தவிர எங்களைக் கண்டு யாருக்காவது திருப்தியில்லாவிடில் வயது வந்தவுடனே தம் பொருளை எடுத்துக் கொண்டு நம்முடைய நகரத்தை விட்டு வேறு இராஜ்யத்திற்குப் போய் விடலாம் என்றும் அவகாசம் கொடுத்தோம். இம் மாதிரி இளமைப் பருவம் நீங்கிப் புத்தியடைந்த ஒவ்வொருவனும் நகரத்தில் வழங்கும் அரசாங்க முறையும் சட்டங் களும் நியாயமும் தனக்குப் பிடியாவிடின் நகரத்தை விட்டு விலகிப்போகும் சுதந்திரத்தைக் கொடுத் திருக்கிறோமல்லவா? நம்முடைய குடியேற்ற நாடுகளுக்காவது, அந்நிய இராஜ்யங்களுக்காவது வேறு எங்கேயாவது போகலாம். ஆதன்ஸிலேயே இருந்து தீரவேண்டும் என்று ஒருவரையும் நாங்கள் கட்டாயப் படுத்தவில்லை. ஆனால், நம்முடைய நகரத்தின் நீதி பரிபாலனத்தையும் மற்ற அரசாட்சி

---

* இவ்விடம் ஒரு சந்தேகம் தோன்றலாம். ஸோக்ரதர் உபதேசம் நியாயமாயின். சட்ட மறியல் இயக்கமும் ஒத்துழையா இயக்கமும் எவ்விதம் நியாயம் என்று கேட்கலாம். சுயராஜ்ய தர்மத்திற்கு குடிகள் சம்மதமின்றி துராக்ரக பலத்தால் நடத்தப்படும் அந்நிய அரசாட்சியில் குடிகள் எடுத்துக்கொள்ளக்கூடிய தர்மத்திற்கும் உள்ள வித்தியாசத்தை ஆராய்ந்து சந்தேகத்தை நீக்கிக் கொள்க.

முறைகளையும் அறிந்து, வயது வந்த பின்னும் நகரத்திலேயே தங்கியிருக்கும் ஒவ்வொருவனும் நகரத்தின் விதிகளை ஒப்புக்கொண்டவனாகிறான். அப்படி எங்களை ஒப்புக்கொண்டு எங்கள் நகரத்தில் இருக்கும் ஒருவன் எங்களை நிராகரித்துவிட்டால் அவன் மூன்று குற்றங்கள் செய்தவனாகிறான். பெற்றோரை மீறி நடந்த குற்றம்; எடுத்து வளர்த்தவருக்குத் துரோகம் செய்த குற்றம்; உடன் படிக்கையை நிறைவேற்றாமல் சத்தியத்தைத் தவறின குற்றம்—ஆகிய மூன்றும் செய்தவனாகிறான். நாங்கள் சொன்னதையெல்லாம் செய்யவேண்டும் என்று முரட்டுத்தனமாயும் நாங்கள் சொல்லவில்லை. நியாயஸ்தலத்தில் நாங்க்ள் சொல்லுவது தவறு என்று நிரூபிக்கவும் அவகாசம் கொடுத்தோம். இத்தகைய முப் பாவமும் நீ செய்யத் துணிந்தாயா? ஸோக்ரதனே! மற்றவர்களைவிட உன் குற்றம் பெரிதாகும். நம்முடைய நகரத்தைவிட்டு நீ வெளியே போகாமல் எப்போதும் ஆதன்ஸிலேயே இருந்து வந்தாய். மற்றவர்களைப்போல் நீ அடிக்கடி திருவிழாக்களுக்குக்கூட ஊரைவிட்டுப் போனது கிடையாது. போர்முனைக்குப் போனது தவிர, நீ எப்போதும் இவ்வூரிலேயே இருந்து வந்தாய். நம்முடைய நகரமும் அதன் பரிபாலனமும் உனக்குத் திருப்தியா யிருந்ததால் அல்லவா நீ மற்ற ஊர்களையும் தேசங்களையும் விரும்பிப் போகமலிருந்தாய்? எங்களை நீ ஒப்புக்கொண்டு நகரத்தில் வாழ்ந்து, இல்லற சுகமும் அனுபவித்தாய்! உன் மேல் வழக்குத் தொடர்ந்த காலத்திலும் உனக்கு அவகாச மிருந்தது. ஆதன்ஸ் நகரத்தைவிட்டு அப்புறப்படுத்திவிடும் தண்டனை கொடுக்கும்படி நீ நியாயஸ்தலத்தில் கேட்டிருக்கலாம். அதையும் நீ செய்யவில்லை. இப்போது நீ செய்யப்போகும் காரியத்தை அப்போது நீ நம்முடைய அனுமதி

பெற்றே செய்திருக்கலாமே! ஆனால் அப்போது நீ என்ன சொன்னாய்? ஊரை விட்டுப் போவதைவிட நான் மரணத்தையே விரும்புகிறேன்'' என்று தைரியமாய் சொன்ன பேச்சை இப்போது மறந்தாயா? எங்களை மதியீனப்படுத்தி நாசஞ் செய்யப் பார்க்கிறாய். கேவலம் ஒரு மானமற்ற அடிமை தன் எஜமானனை விட்டு ஓடுவதுபோல் எங்களிடம் நீ செய்துகொண்ட உடன்படிக்கையை மீறி அசத்தியத்தில் புக நினைக்கிறாய். எங்களுடைய ஆட்சிக்கு உட்பட்டிருக்கிறேன் என்று நீ ஒப்பினது பொய்யா அல்லது மெய்யா? சொல்லு' என்று கேட்டால் நாம் என்ன சொல்லுவது, க்ருதரே? 'ஒப்பினேன்' என்று தானே சொல்ல வேண்டும்?

க்ரு: ஆம்.

ஸோ: க்ருதரே! இன்னும் அந்தத் தேவதைகள் சொல்லும்: 'ஸோக்ரதனே! நீ செய்த உடன்படிக்கையை மீறுகிறாயே. உன்னை நாங்கள் ஏதாவது மோசமாவது பலவந்தமாவது செய்து எங்களுக்கு உட்பட்டிருக்க வாக்குறுதி வாங்கினோமா? அல்லது அவசரத்தில், யோசனை செய்யப் போதுமான அவகாசம் கொடாமல் உன்னிடம் வாக்குப்பெற்று விட்டோமா? எழுபது வருஷங்கள் நீ நம்முடன் வாழ்ந்தாய்: இந்த எழுபது வருஷங்களில் எப்போதாவது நகரத்தின் பரிபாலனம் உனக்குத் திருப்தியில்லா திருந்தால் நீ நகரத்தை விட்டுப் போயிருப்பாய்; உடன்படிக்கையை ரத்து செய்து கொண்டிருப்பாய். அண்டையிலுள்ள இராஜ்யங்கள் ஆதன்ஸைவிட உனக்கு அதிகத் திருப்தியைக் கொடுத்திருந்தால் அவ்விடங்களுக்குப் போய்விட உனக்கு எழுபது வருஷங்கள் இருந்தனவே! கிரேக்க தேசமே விட்டு கீழ் நாட்டுக்காவது மேல்நாட்டுக்காவது நீ போய் விட்டிருக்கலாமே! நொண்டியும்

குருடனும், முடவனும் ஊரை விட்டுச் சில நாள் வெளியே சென்றாலும்கூட, நீ மட்டும் இவ்வூரை விட்டுப் போனது கிடையாதே! இப்போது நாங்கள் சொல்லுவதைக் கேள். கொடுத்த உறுதி வாக்கை மறுக்காதே. ஊரைவிட்டு ஓடிப்போகாதே. எங்க ளுக்குத் துரோகம் செய்யாதே.

''ஸோக்ரதனே! யோசனை செய்துபார். இந்த அக்கிரமச் செயலால் நீ என்ன நம்மையை அடையப் போகிறாய்? அல்லது, உன் நண்பர்கள் என்ன லாபம் பெறுவார்கள்? உனக்கு உதவி செய்து சிறையி லிருந்து மீட்ட குற்றத்திற்காக அவர்களும் குடிப் பிரஷ்டம் அடையலாம்; தேசப் பிரஷ்டம் அடைய லாம்; அவர்களுடைய சொத்தும் பறிமுதலாகலாம்; நீ பக்கத்தில் வேறு இராஜ்யத்திலுள்ள ஒரு நகரத் திற்குப் போவாய் என்று வைத்துக் கொள்வோம். நீ போன இடத்திலெல்லாம் அந்த தேசத்து அரசாங் கத்திற்கு நீ ஒரு பகையாகக் கருதப்படுவாய். தங்கள் தங்கள் அரசாங்கத்தில் பக்தியும் பற்றுமுள்ளவர் களெல்லாம் உன்னை என்ன நினைப்பார்கள்? சட்டத்தை மீறி, அராசங்கத்தின் அதிகாரத்தை நிராகரித்து வந்தவன் என்றே ஒவ்வொருவரும் உன்னைக் கருதுவர். தன் தாய்நகர பரிபாலனத்தை மீறிச் சட்டத்தை நிராகரித்துவிடக் கூடியவன் வாலிபர்களையும் அறிவீனர்களையும் துர்ப்புத்தி யுண்டாக்கிக் கெடுத்துவிடவுங் கூடும். உன் மேல் மெலேதன் சாட்டின குற்றம் உண்மையே ஆகும். செய்த தீர்மானமும் நியாயமாகும். நீ எங்கேதான் போவாயா? தங்கள் தங்கள் அரசாங்கத்தில் பற்றில் லாத ஜனங்கள் நிறைந்த அராஜக ஊர்களைத் தேடிப்போவாயா? தங்கள் தேச பரிபாலனத்திலும் சுதாமத்திலும் பக்தியில்லாதவர்களிடமே பேசித் திரிவாயா? அவர்களிடம் நீ என்ன சம்பாஷணை

செய்து காலம் போக்குவாயா? தர்மத்தைப்பற்றிப் பேசுவாயா? நியாயம், நீதிஸ்தலம், அரசாங்கம், இராஜ்ய பரிபாலனம், சுயாட்சி இவைகளைப் பற்றிப் பேச உனக்கு நா எழுமா?

'இன்னும் யோசித்துப் பார். இராஜ பக்தி யில்லாத ஊர் ஒன்றைத்தேடி, நீ செய்த குற்றத் தைப் பெரிதாக நினையாத இடமாக ஒன்றைப் பார்த்துப் போவாய் என்று வைத்துக் கொள் வோம். அவ்விடத்திலுள்ள ஜனங்கள், உன் கதை யைக் கேட்டு ஆனந்தமடைவார்கள். ஸோக்ரதன் உடுப்பு மாற்றி, மாறு வேஷம் பூண்டு, ஏமாற்றி ஓடிப்போன கதையைக் கேட்டுச் சிரித்துச் சந்தோ ஷிப்பார்கள். ஆனுல் ஒருவர் இருவராவது உன்னைக் கேட்பார்களல்லவா? "ஐயா, கிழவரே நீர் இன்னும் எவ்வளவு நாள் பிழைத்திருக்க வேண்டு மென்று ஆசைப்பட்டு இம்மாதிரி உம்முடைய அரசாங்கத்தை மீறி ஓடி, உயிர் தப்பி வந்தீர்?"— இப்படி ஒருவர் கேட்டால் நீ வெட்கப்படுவா யல்லவா! இப்படி நீ வெட்கப்படும்படியான கேள்விகளை ஒருவரும் உன்னைக் கேட்காமலிருக்க, நீ கண்டவர்கள் எல்லாரையும் முகமன் பேசிச் சந்தோஷப்படுத்தி, எல்லாரிடமும் வேஷம் போட்டு வரவேண்டும். இம்மாதிரிக் காலம் கழித்து என்ன இன்பத்தை யடையப்போகிருய்? நல்ல உணவுகள் தின்பதில் காலம் போக்குவாயா? இதற்குத்தானு தர்மத்தைப்பற்றியும் நல்வினை-தீவினைகளைப் பற்றி யும் இவ்வளவு பேச்சுக்கள் நீ பேசி வந்தாய்? ஒரு வேளை, உன் குழந்தைகளுக்காக உயிர் தப்பிப் போக லாம் என்று நினைக்கிருயா? தான் பிறந்த ஊருக்குட் பிரஷ்டமாய் நீ போவதுடன் உன் மக்களையும் அப்படியே செய்யப் போகிருயா? ஒரு வேளை, அவர் களை ஆதன்ஸிலேயே விட்டுப் போவாயா? அவர்

களுடன் நீ இல்லாமல், அவர்கள் நீ எங்கேயோ உயிருடனிருக்கிற காரணத்தினுலேயே என்ன வித்தை அதிகமாகக் கற்றுக் கொள்ளப் போகிருர் கள்? நீ உயிருடன் இல்லாதிருந்தாலும் அவ்வளவு தான் கற்கப் போகிருர்கள். உன் நண்பர்கள் அவர் களைப் பார்த்துக்கொள்வார்கள் என்று நீ நினைப்பது சரிதான். ஆனுல் அவர்கள் நீ உயிருடன் இருந்தால் பார்த்துக் கொள்வார்களா? நீ உயிரிழந்துவிட்டால் பார்க்க மாட்டார்களா? உன் நண்பர்களிடம் உனக்குப் போதுமான நம்பிக்கையில்லை போலும்! இல்லை, ஸோக்ரதனே! கேள்: மக்கள் உயிர் எதுவும் நியாயத்திற்கு மேலல்ல. நியாயம் தவறிஞயாஞல் யமனிடம் செல்லும் காலத்தில் என்ன பதில் சொல் வாய்? நீ இப்போது ஓடிஞயாஞல் நீயும் சுகப்படப் போவதில்லை; உன் நண்பர்களும் சுகப்படப் போவ தில்லை. ஒருவித மேன்மையையாவது, புண்ணி யத்தையாவது, நீயோ உன் நண்பர்களோ அடையப் போவதில்லை, இப்போது நீ மரண மடைந்தால், நீ அடைந்த துன்பத்துக்குக் காரணம், அநியாயத் தைச் செய்த மனிதர்கள்; நியாயம், நகரம், தர்மம் இவைகள் உனக்கு ஒரு துரோகமும் செய்யவில்லை, அவைகளைப் பரிபாலித்த ஜனங்களே உன்னை அக்கிர மத்திற்குப் பலியாக்கினவர்களாவார்கள். இதற்கு நீ செய்ய வேண்டியது என்ன? அதர்மம் உன்பால் செய்யப்பட்டதால், நீ அதர்மத்தில் இறங்கலாமா? தீய காரியத்திற்குப் பிரதி நீயும் தீய காரியம் செய்து விட்டு அவமானப்பட்டு, உன் நண்பர்களும் நீயும் மேன்மை யிழந்து, சுக மிழந்து, உன் தேசத்திற்கும் சுதர்மத்திற்கும் தீங்கிழைத்து. எப்படியாவது உயிர் தப்புவதைப் பெரிதாக நினையாதே. அப்படிச் செய்வாயாயின் நகர தர்மத்தை நாசம் செய்த நீ காலஞ் சென்று யமனிடம் செல்லும்போது, தர்ம சொரூபமான அவன் எவ்வாறு உன்னை வரவேற்

யான்? க்ருதன் சொல்லுவதைக் கேளாதே; நாங்கள் சொல்லுவதைக் கேள்; நாங்கள் சொல்வதைக் கேள், கெட்டுப் போகாதே.'

க்ருதரே! இவ்வாறு நமது சுயராஜ்யமும் சுதர்மமும் பிரசன்னமாய் என் காதில் சொல்லி வருகின்றன. அந்தத் தர்ம உபதேசம் மற்றப் பேச்சுக்களையெல்லாம் அமுத்திவிட்டு என் காதில் ஒலித்துக்கொண்டே யிருக்கிறது இப்படியிருக்க நீர் ஏன் வீணுக என்னை உயிர் தப்பித்து ஓடும்படிச் சொல்கிறீர்? என் மனம் மாருது. மாற்றிவிடலாம் என்று நீர் இன்னும் நினைத்தால், பேசும். நான் 'வேண்டாம்' என்று சொல்லவில்லை.

க்ரு: நான் வேறு என்ன சொல்லப் போகிறேன்! என் பேச்சு முடிந்துவிட்டது.

ஸோ: க்ருதரே! கடவுள் ஆணையென்று உட்பட்டுத் தைரியமா யிருக்கலாம்.

(க்ருதர்—ஸோக்ரதர் சம்பாஷணை முற்றிற்று)

ஸோக்ரதரின் மரணம்

இஷக்ராதர்: நீர் ஸோக்ரதர் மரணமடைந்த காலத்தில் கூடவே யிருந்தீரா? அல்லது, சங்கதியை மற்றவர்களிடம் கேட்டுத் தெரிந்துகொண்டீரா?

வீதர்: நான் கூடவே யிருந்தேன்.

இஷ: அப்படியானால் நமது ஆசாரியர் கடைசியில் என்ன சொல்லி, எப்படி உயிரை விட்டார்? எல்லாம் சொல்லும். அவர் மரண சரித்திரம் கேட்க மிக்க ஆசையாயிருக்கிறது. ஆதன்ஸிலிருந்து அநேக நாளாய் யாரும் நம்மூருக்கு வரவில்லை; சங்கதி சரியாய்ச் சொல்லுவாரில்லை. 'அவர் விஷம் சாப்பிட்டார், இறந்தார்'* என்ற பேச்சுத் தவிர வேறு ஒன்றும் தெரியவில்லை. நண்பர்கள் யாராவது சுவாமியுடன் இருந்தார்களா? அல்லது யாரையும் அதிகாரிகள் விடவில்லையா?

வீ: அப்படியல்ல. அநேக நண்பர்கள் கூடவே கடைசிவரை யிருந்தார்கள்.

---

* மரண தண்டனையின் முறை, தலையை வெட்டுவது, தூக்குப் போடுவது, மலையிலிருந்து கீழே தள்ளுவது, நெருப்பு வைத்து எரிப்பது, மின்சாரத்தினால் கொல்லுவது - இப்படிப் பல தேசங்களிலும் பல காலங்களிலும் பலவிதமாய் வழங்கிவருகிறது. ஆதன்ஸ் நகரத்தில் ஸோக்ரதர் நாளில் மரணதண்டனை முறை என்னவென்றால், தண்டனை விதிக்கப்பட்டவனிடம் குறித்த நாளில் வெகு சீக்கிரத்தில் மரணத்தைத் தரும்படியான மகா கொடூரமான ஒரு விஷ பானத்தைக் கொடுத்து, அவன் அதைக் குடிக்கச் செய்வது.

இஷ: நடந்ததெல்லாம் விவரமாய்ச் சொல்லக் கோருகிறேன். உமக்கு அவகாசமுண்டா, அல்லது வேறு ஏதாவது அலுவல் இருக்கிறதா?

வீ: ஒரு தடையுமில்லை. நடந்ததெல்லாம் சொல்லுகிறேன். ஸோக்ரதர் விஷயத்தைச் சொல்லுவதும் கேட்பதும் மனத்துக்கு ஆனந்தத்தைத் தருகின்றன. கேளும்:—

நான் அன்று கூடவேயிருந்தேன். என் மனம் சுவாதீனம் தப்பி ஒருவிதக் கலக்க மடைந்தது. மிகப் பிரியமான நண்பர் ஒருவர் மரணமடையும் காலத்தில் உண்டாக வேண்டிய துக்கமே தோன்றவில்லை. அவர் மன நிலையையும் ஆனந்தத்தையும் கண்டு என் மனதில் துக்கமே உண்டாகவில்லை. ஆகா! என்ன தைரியம்! என்ன பெருந்தன்மையுடன் உயிரை விட்டார்! தேவர்கள் எல்லாரும் அவரைச் சுற்றி அவர் ஆத்மா விடுதலை அடைவதைப் பார்க்க வந்து காத்திருந்தது போலவேயிருந்தது. நற்கதியை யடைந்து ஆனந்தப் பதவியை யடைவதற்குத் துக்க மொன்றுமில்லை என்பது கண்கூடா யிருந்தது. சாதாரணமாய், ஆத்ம விஷயங்களைப்பற்றி அவர் சம்பாஷித்தால், மனத்தில் ஒருவித உற்சாகம் எனக்கு உண்டாகும். அன்று அவர் ஆத்ம விஷயங்களையே பேசினுர்; ஆனுலும், எனக்கு அவ்வித உற்சாகம் உண்டாகவில்லை. விசனமும் ஆனந்தமும் கலந்த ஒருவித மனேபாவம் என்னைக் கொண்டது. அங்கிருந்தவர்க ளெல்லோரும் இதே மாதிரியாகவே யிருந்தார்கள். ஒரு சமயம் சிரித்தோம்; ஒரு சமயம் அழுதோம். இப்படிச் சுவாதீனமற்ற மனநிலையோடிருந்தோம்.

முதலிலிருந்து சொல்லுகிறேன், கேளும்: சாதாரணமாய், நானும் சில நண்பர்களும் தினமும்

காலையில் சிறைச்சாலைக்குப் பக்கத்தில் ஒரு மைதானத்தில் சேர்ந்து பேசிக் கொண்டிருந்துவிட்டுச் சிறைச்சாலைக் கதவு திறந்தவுடன் உள்ளே போவோம். முதல் நாள் மாலையில் கிரேக்கத் தீவிலிருந்து சுவாமி கோவிலுக்கு அபிஷேகம் செய்துவிட்டுக் கப்பல் திரும்பி ஆதன்ஸ் சேர்ந்து விட்டதென்று சமாசாரம் அறிந்தோமாகையால் அன்று அதிகாலையிலேயே போனோம், நாங்கள் சிறைச்சாலையண்டை போனதும் வாயிற்காவலாளி வந்து, 'கொஞ்சம் பொறுங்கள்; அதிகாரிகள் வந்து ஸோக்ரதருடைய கால் விலங்குகளைக் கழற்றி விட்டு, அவருக்கு இன்று விஷ பானம் கொடுக்க உத்தரவு செய்துகொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்கள் போனதும் நீங்கள் வரலாம்' என்று சொல்லிப் போனான்.

அவன் கொஞ்ச நேரங் கழித்துத் திரும்பி வந்து, எங்களை உள்ளே விட்டான். அப்போது தான் விலங்கும் சங்கிலிகளும்கழற்றப்பட்டிருந்தன. ஸோக்ரதருடைய மனைவி சாந்திபை குழந்தையைக் கையில் எடுத்துக் கொண்டு பக்கத்தில் உட்கார்ந் திருந்தாள். எங்களைக் கண்டதும் சாந்திபை கண்ணீர்விட்டு, ''ஐயோ! இதுவோ கடைசி முறை நீர் உம்முடைய நண்பர்களுடன் பேசுவது?'' என்று சொல்லி அழ ஆரம்பித்தாள்.

''க்ருதரே, இவளை யார் அழைத்துப் போவார்கள்?'' என்று ஸோக்ரதர் சொன்னதும், க்ருதருடைய ஆட்கள் சிலர் சாந்திபையை அழைத்துப் போனார்கள். அவள் விம்மி விம்மி அழுது கொண்டும் மார்பில் அடித்துக்கொண்டும் வீட்டுக்குப் போனாள்.

ஸோக்ரதர் தம் படுக்கையின்மேல்உட்கார்ந்து கால்களை மெதுவாகப் பிசைந்துகொண்டு, ''இந்த

விஞேதத்தைப் பாருங்கள். சுகமும் நோயும் பரஸ்பரம் விரோதமாயிருந்தும், இரண்டும் சேர்ந்திருக்க முடியாதாயினும், கடவுள் அவைகளே ஒன்றன்பின் ஒன்று தப்பாமல் வரும்படி கட்டிவிட்டிருக்கிருர்! 'நீங்கள் ஒருவரோடு ஒருவர் விரோதப்பட்டுக்கூட வாழமாட்டோம் என்கிறீர்கள். உங்களில் ஒருவர் வாலே ஒருவர் தலேக்குக் கட்டிவிடுகிறேன்' என்று சொன்ன மாதிரியிருக்கிறது. மனிதனுக்கு ஒன்று வந்தால் மற்றென்று தவருமல் அதன்பின் வரும். இவ்வளவு நாள் இந்தக் கால் விலங்கு நோயைத் தந்து வந்தது. இப்போது அது எடுத்துவிடப்பட்டதும் எவ்வளவு சுகமாயிருக்கிறது'' என்றுர்.

''எவேனர் என்னேப்பற்றி விசாரித்தாரா? அதிக சந்தோஷம். அவரிடம் என் நமஸ்காரங்களேச் சொல்லுங்கள். அவர் நல்ல ஞானியல்லவா? அவரையும் சீக்கிரம் என்னேப் பின்தொடர்ந்து வரச் சொல்லுங்கள். இன்று நான் உங்களேவிட்டுச் செல்லவேண்டிய நாள். அதிகாரிகள் உத்தரவு செய்துவிட்டார்கள்'' என்றுர்.

அப்போது ஸிம்மியர், ''இதென்ன இப்படிச் சொல்லுகிறீர்கள்? எவேனரை நான் அறிவேன். அவர் மரணமடைய விருப்ப முள்ளவராயில்லே'' என்று சொன்னுர்.

''என்ன! எவேனர் தத்துவ ஞானமடைந்தவர் என்று கேள்விப்பட்டேனே? அப்படியில்லேயா? ஞானமடைந்தவன் ஒவ்வொருவனும் இந்த உடலே விட்டுப் போகவே விரும்புவான். ஆனல், பலவந்தமாய் உயிரை மாய்த்துக்கொள்ள மாட்டான். அது தவறுகும்'' இப்படிச் சொல்லிவிட்டுக் கால்களேக் கீழே போட்டு உட்கார்ந்து கொண்டார்.

''ஏன் அது மாத்திரம் தவருகும்? சொல்லுங்கள்'' என்று அங்கிருந்தவர்கள் கேட்க, ஸோக்ரதர் சொன்னுர்: ''உடலானது, கடவுள் நமக்குத் தந்த ஒரு சிறைச்சாலையாகும், அதிலிருந்து நாமாகத் தப்பியோடக் கூடாது: கடவுளே விடுதலை செய்ய வேண்டும் என்று சில ஞானிகள் சொல்லுவார்கள். இதன் பொருள் விளங்குவது கஷ்டமாயிருக்கலாம். நான் சொல்லுவது என்னவென்ருல், நாமெல்லாரும் கடவுளின் பாதுகாப்பிலிருக்கிறேம். நாமெல்லாரும் அவருடைய சொத்து. நம்மை நாம் வதை செய்துகொள்ள நமக்குச் சுவாதீனம் கிடையாது. கடவுளே நமக்கு விடுதலை கொடுக்கும் வரையில் நாம் காத்திருக்க வேண்டும்.

''ஞானமடைந்தஒவ்வொருவனும் மரணத்தை ஆவலுடன் விரும்புவான் என்று நீர் சொன்னது இதற்கு விரோதமில்லையா? நாம் கடவுளுடைய சொத்தாயிருந்தும் அவர் ஆதீனத்திலிருந்து-பாதுகாக்கப் பெற்று வருவது உண்மையாயின், எப்படி ஞானியான ஒருவன் அந்தக் காப்பிலிருந்து விடுபட விரும்புவான்? ஏன் மரணமடைய ஆவல் கொள்ள வேண்டும்?'' என்று ஒருவர் கேட்டார். அதைக் கேட்டு ஸோக்ரதர், ''ஓகோ! என்மேல் குற்றம் மறுபடியும் சாட்டுகிறீர்கள். 'ஏன் உயிரை விடப் போகிறீர்? ஏன் காப்பாற்றிக்கொள்ள நீர் முயலவில்லை?'—என்று என்னைக் கேட்பதற்குப் பதில் இந்தக் கேள்வி கேட்கிறீர்களல்லவா?'' என்று நகைத்துக் கொண்டே சொன்னுர்.

அதற்கு அவர்கள், ''ஆம்'' என்று சொன்னுர்கள்.

'அப்படியானுல் கேளுங்கள்: கடவுள் காப்பில் நான் இருந்து வந்தேன். அவர் ஆக்ஞை

கொடுத்தவுடன் சந்தோஷத்துடன் உயிரை விடுகிறேன். ஆனால் அப்படி உயிரிழந்தவுடன் ஆத்மா அழிந்து போவதாயிருந்தால் நீங்கள் சொன்னதும் சரி. ஆத்மா அப்படி அழியாது. இவ்வுடல் நீங்கிப்போனாலும், கடவுளின் காப்பிலேயே அவர் பக்கத்திலேயே, அல்லது வேறு இடத்திலேயே, அவருடைய பூர்ண ஆதீனத்திலிருப்பேன் என்பது திண்ணம். ஆகையால் மரணத்தைக் கண்டு துயரப்பட வேண்டியதில்லை'' என்று சொன்னார்.

''ஆத்மாவுக்கு அழிவில்லையென்பதை எங்களுக்கு நன்றாய் விளக்கவேண்டும். நீர் எங்களை விட்டுப் போகு முன்னே இதைப்பற்றி நாங்கள் ஞானமடையும்படி நீர் உபதேசித்தால் நலமாயிருக்கும்'' என்று அங்கிருந்தவர்கள் சொன்னார்கள்.

''அப்படியே ஆகட்டும். ஆனால் க்ருதர் ஏதோ சொல்ல விரும்புகிறார் போலிருக்கிறது. அது என்ன, கேட்போம்!'' என்றார்.

''ஒன்றுமில்லை, ஸோக்ரதரே! உமக்கு விஷபானம் கொடுக்க வேண்டியவன் சொல்லுகிறான்: நீர் அதிகமாய்ப் பேசக்கூடாதாம். பேசினால் தேகத்தில் உஷ்ணம் மேலிட்டு அந்த விஷத்தின் வேகத்தைத் தடுக்குமாம். வேகம் தடுக்கப்பட்டால் மரணம் சுலபமாய் உண்டாகாமல் இரண்டு மூன்று முறை விஷ பானம் கொடுக்க வேண்டி நேரிடுமாம்'' என்று க்ருதர் சொன்னார்.

''அவன் கிடக்கட்டும். எவ்வளவு தரம் கொடுக்க வேண்டுமோ அவ்வளவு தரம் கொடுக்கச் சொல்லும். அதற்காக என்ன?'' என்று ஸோக்ரதர் சொன்னார்.

"நீர் இப்படியே பதில் சொல்லுவீர் என்று எனக்குத் தெரியும்" என்று க்ருதர் சொல்லிவிட்டு உட்கார்ந்தார்.

"ஞானியானவன் மரணத்தை ஆவலுடன் விரும்பி அதை எதிர்பார்த்திருப்பான் என்பது உங்களுக்கு விளங்கிற்ரு?" என்று ஸோக்ரதர் கேட்டதற்கு, அங்கிருந்தவர்கள் நகைத்து, "எங்களை நகைக்கச் செய்கிறீரே! இது நகைக்கும் சமயமன்று. நீர் சொல்லுவதை ஒப்புக்கொண்டு நமது மகா ஜனங்கள் எல்லா ஞானிகளையும் கூப்பிட்டு, 'நீங்களே மரணத்தை விரும்புகிறீர்களாமே? என்று எல்லாருக்கும் ஒரே முறை சந்தோஷமாய் மரண தண்டனை விதித்து, இந்த ஞானிகளுடைய தொந்தரவு ஒழிந்தது என்றிருப்பார்கள்" என்று சொன்னுர்கள்.

"அப்படி மகா ஜனங்கள் செய்தால் உத்தமமே. ஆனுல் அவர்களுக்கு என்ன காரணத்தினுல், எவ்விதத்தில் ஞானியானவன் மரணத்தை விரும்புகிருன் என்பது தெரியாது. மரணம் என்ருல் என்ன? நம்முடைய ஆத்மாவும் உடலும் வேறுபடுவதா?"

"ஆம்."

"அதாவது மரணம் வாய்த்தவுடன் ஆத்மா உடலினின்று பிரியும். உடல் ஆத்மாவினின்று தனியாகவும் நிற்குமல்லவா?"

"ஆம்."

"ஞானிகளுடைய எண்ணமும் வாழ்க்கையும் எவ்விதமிருப்பனவென்று சற்று ஆராய்வோம். நல்ல சுவையுள்ள பதார்த்தங்களை உண்டும் பருகியும், அவைகளால் உண்டாகும் இன்பத்தையும்,

மற்றும் இதர புலன்கள் வழியாய் மனிதனுக்கு உண்டாகும் சிற்றின்பங்களையும் மதிக்க மாட்டார்களல்லவா? இன்றியமையாத அளவு ஏற்று, மற்றவைகளை வெறுப்பார்களல்லவா?''

"ஆம்."

"அதாவது ஞானியின் மனம் உடலைப் பொருந்தினது அன்று. உயிருடனிருந்தாலும், சாத்தியமான வரையில் உடலையும், அதன் வழிச் சேரும் சிற்றின்பங்களையும் மனத்தினின்று நீக்கி, ஆத்ம விஷயங்களிலேயே அவன் மனத்தைச் செலுத்துவான் அல்லவா?''

"ஆம்."

"அதாவது, உயிருள்ளபோது ஞானியானவன் உடலின் பற்றுக்களிலிருந்து தன் ஆத்மாவை விடுவிக்க முயலுகிறுன்."

"ஆம்."

"ஞானத்தை அடைய ஒருவன் முயலும்போது, அவனுடைய ஐம்பொறிகளின் வழியால் அடையக்கூடிய இன்பங்களில் அவன் மனம் சென்று, அந்த முயற்சியில் பலவித இடையூறுகள் உண்டாகின்றனவல்லவா? தவிர, இந்த ஐம்பொறிகளால் மனிதனுக்கு உண்டாகக்கூடிய அறிவெல்லாம் அஞ்ஞானமும் பிழையும் கலந்துள்ளன என்றும் நம் தெரிந்திருக்கிறோமல்லவா?''

"ஆம்."

"ஆகையால் மெய்யறிவு அடைய வேண்டுமானுல் ஐம்புலன்களை அடக்கி, அவைகளால் உண்டாகும் அவஸ்தைகளிலிருந்து மனத்தை விடுவிக்கவே முயலவேண்டும். ஞானியினுடைய

ஆத்மா தன்னைச் சிறைப்படுத்தியுள்ள உடலை விட்டுத் தனிப்படவே சதா காலமும் விரும்பிக் கொண்டிருக்கும்.

''உடலுள்ள வரையில் அதன் யோகக்ஷேமத்திற்காகப் பாடுபடவேண்டும். காலமும் முயற்சியும் அதன் பொருட்டுக் கழிகின்றன. நோய்வாய்ப்படும் போதெல்லாம் மனநிலை மாறி, மெய்யறிவு உண்டாவது தடைப்படுகிறது. உடலுள்ள வரையில் காமம், வெகுளி, அச்சம், மயக்கம் இவைகளால் ஞானத்தை அடைவது தடைப்படுகிறது.* உடலும் அதன் அவாவும், ஆசையுமே எல்லாத் தீவினைகளுக்கும், நிலையில்லாத பொருளைத் தேடுவதிலும், பகையிலும் சண்டையிலும் நாம் வீணே காலங் கழிப்பதற்கும் காரணம்.

''மெய்யறிவை அடைய நாம் முயல அவகாசமில்லாமற் செய்கிறதும் அதுவே. ஒரு சமயம் புலன்களை அடக்கி, அறிவை அடையத் தகுந்த நிலையில் மனத்தை ஒருவன் நிறுத்தினாலும், அடுத்த நிமிஷத்தில் மறுபடியும் உடலானது மேல்நின்று, அந்நிலையைக் கெடுத்து விடுகிறது. ஆகையால் பரிபூரணமான மெய்யறிவு ஒன்றுண்டாயின், அது ஒருவனுக்கு வேண்டுமாயின், உடலைவிட்டுப் பிரிந்து ஆத்மா தனித்து நின்றால்தான் அதை அடைய முடியும். உடலுடன் இவ்வுலகில் இருக்கும் வரையில், இன்றியமையாத விஷயங்களில் தவிர, மற்றப்படி உடலின் சம்பந்தம் எல்லாவற்றையும் ஒழித்து வரவேண்டும். இப்படி ஆண்டவன் நமக்கு

---

* ஆங்கார பொக்கிஷங் கோபக் களஞ்சிய மாணவத்தால்
நீங்கா அரண்மனை பொய்வைத்த கூடம் விண்ணீழல்வளர்
தேங்கார் பெருமதிற் காம விலாசமித் தேகங்கந்தல்
பாங்கா யுனைப்பணிந் தெப்படி ஞானம் பலிப்பதுவே.
—என்று பட்டினத்துப் பிள்ளையார் அருளின பாடலாலுங்காண்க.

விடுதலையளிக்கும் வரையில் நம்மாலான வரையில் ஆத்மாவைத் தேக சம்பந்தத்திலிருந்தும், அதனால் உண்டாகும் குற்றங்களிலிருந்தும் விலக்கியே வைக்கவேண்டும். எவன் உயிருடனிருக்கும் போதே தன் ஆத்மாவை உடலிலிருந்து தன்னாலானவரை விலக்கித் தற்சுத்தி அடைகிறானோ, அவன் மரணத்திற்குப்பின் ஆண்டவன் சன்னிதியில் சுத்த ஆத்மாக்களுடைய சமூகத்தில் போய்ச் சேர்ந்து, பூரண மெய்யறிவு அடைவான்.''

[அதன் மேல் 'ஆத்மாவுக்கு என்றும் அழிவு கிடையாது' என்னும் விஷயத்தைப் பற்றியும், ஆத்மாக்கள் தங்கள் தங்கள் கருமங்களுக்குத் தக்கவாறு மறு ஜன்மங்கள் அடையுமென்பதைப் பற்றியும், இன்பம் துன்பம் என்கிற இருவகைப் பற்றுக்களையும் ஒழித்து ஆத்மஞான மடைந்தவனே முத்தியடைவான் என்பதைப்பற்றியும் அனுமானப் பிரமாணங்களுடன் வெகுநேரம் சம்பாஷணை ரூபமாய் உபதேசித்தார்.*]

''ஆகையால் எவனொருவன் தன் வாழ்நாளில் ஐம்புலன்களை அடக்கி, உடல் வழியாய் வரும் சுக துக்கங்களை நீக்கி, ஆத்மஞானம், நடுநிலை, தர்மம், அச்சமின்மை, பற்றின்மை, மெய்ம்மை—இவைகளை வளர்த்து வருகிறானோ அவன் மரணத்தைக்

---

*இந்த அரிய பிரசங்கத்தை இங்கே முழுவதும் மொழி பெயர்க்கவில்லை. வடமொழியில் உபநிஷத்தையும், பகவத் கீதையையும், பீஷ்மாசாரியார் உபதேசத்தையும், தமிழில் திருமூலர், திருவள்ளுவர் தாயுமானவர். பட்டினத்தார் முதலியோர் அருளிச் செய்த அரிய நூல்களையும் படித்தவர் ஸோக்ரதர் பிரசங்கத்தில் புதிய விசேஷத்தைக் காணார். ஆனால் இந்த மெய்யுணர்வை கிரேக்க மகரிஷியான ஸோக்ரதர் 2400 வருஷங்களுக்கு முன் அடைந்து உபதேசித்து வந்தார் என்பதை மாத்திரம் நம் அறிந்துகொள்ள வேண்டும் பிரசங்கத்தை (முதனூலை)ப், படித்தால் பகவத் கீதையில் அர்ச்சுனனுக்குப் பகவான் உபதேசம் செய்த மொழிகளை ஸோக்ரதர் அறிந்தேயிருக்கவேண்டும் என்று தோன்றும். கிரேக்க தேசத்திற்குப் பாரததேச ரிஷிகளியற்றிய நூல்களும், அவைகளால் உண்டான ஞானமும் சிறிது பாகம் போய்ச் சேர்ந்தேயிருக்கும் என்பதில் சந்தேகமில்லை ஆக்ஷேபணை சமாதானங்களையும். ஸோக்ரதர் பேசின தத்துவார்த்தம் முழுவதையும் மொழி பெயர்த்தால் பெருகும் என்றும். தமிழ் மக்களுக்கு அவசியமில்லையென்றும் விடப்பட்டன.

கண்டு பயப்பட வேண்டுவதில்லை. அவன் தன் ஆத்மா நற்பேறு அடையும் என்று தைரியமாயிருப்பான். உடல்விட்டு நீங்க ஆண்டவன் கட்டளை எப்போது வந்தாலும் ஏற்றுக்கொள்ளச் சித்தமாயிருப்பான். என் நண்பர்களாகிய நீங்களும் உங்கள் காலத்தை எதிர்பார்த்திருங்கள். என்னை இப்போதே காலன் அழைக்கிறான். ஆகையால், நான் ஸ்நானம் செய்யப்போகிறேன். விஷத்தைப் பானம் பண்ணுவதற்கு முன்னேயே, ஸ்நானம் செய்து விடுவது நல்லது. இல்லாவிடில் பிறகு பிரேதத்தைக் கழுவ நேரும். ஜனங்களுக்கு வீண் தொந்தரவு.''

இப்படி முடித்தவுடன் க்ருதர், ''அப்படியே ஆகட்டும்'' என்று சொல்லி, ''உமது நண்பர்களுக்காவது எனக்காவது, குழந்தைகள் விஷயமாயினும், மற்றெதைப்பற்றியாயினும் நீர் ஏதாவது சொல்ல வேண்டியதுண்டா? நாங்கள் எப்படி உமக்குத் தொண்டு செய்யக்கூடும்? சொல்லும்'' என்று கேட்டார்.

''க்ருதரே! நான் இவ்வளவு நாள் உங்களுக்குச் சொல்லிவந்தபடி நீங்கள் நடந்தால் போதும். உங்களுடைய ஆத்மாக்களைப் பாதுகாத்து, அதைச் சுத்தி செய்து வாருங்கள். அது செய்தால், மற்றவை யெல்லாம் தாமே வரும். இப்போது எவ்வித உறுதியும் எனக்கு நீங்கள் சொல்லாமலிருந்தாலும், உங்கள் வாழ்வை நான் இவ்வளவு நாள் சொன்னபடி நீங்கள் பாதுகாத்து வந்தால், என் குடும்பத்தைப் பற்றியும் உங்கள் குடும்பங்களைப் பற்றியும், நான் உங்களுக்குச் சொல்லாமலே, எவ்விதம் நடந்துகொள்ள வேண்டுமோ அவ்விதம் நடந்துகொள்வீர்கள். இன்று நாம் பேசிய விஷயங்களையும் இதற்குமுன் அநேக முறை நாம் பேசிய

விஷயங்களையும், நீங்கள் மறந்து, நான் குறிப்பிட்ட வழியில் வாழ்வை நடத்தத் தவறுவீர்களானால், நீங்கள் என் குடும்பத்தைப்பற்றி எனக்கு இப்போது எவ்வளவு வாக்குறுதி செய்தாலும் பயனில்லை அல்லவா?''

''எங்களால் இயன்ற அளவு செய்கிறோம். தங்களை எவ்விதம் அடக்கம் செய்ய உத்தரவு கொடுக்கிறீர்கள்?'' என்று க்ருதர் கேட்க, ஸோக்ரதர், ''உங்கள் இஷ்டப்படி செய்யலாம். என்னை எப்படி அடக்கம் செய்ய போகிறீர்கள்? நான் உங்களுக்கு அகப்படுவேனா, பார்ப்போம்'' என்று சொல்லி நகைத்தார், ''நண்பர்களே, க்ருதருக்கு நான் என்ன சொல்லியும் நம்பமாட்டார். உங்களுடன் இவ்வளவு நேரம் பேசி, ஆக்ஷேபணை சமாதானங்கள் ஒழுங்காக எடுத்துக் காட்டியும், இன்னும் சில நிமிஷங்களுக்குள் உடலை விட்டு விடுதலை யடைந்து வெளியே போய்விடும் ஸோக்ரதனானவன் நான் என்று அவர் ஒப்ப மாட்டார். கொஞ்ச நேரம் கழித்துக் கீழே கிடக்கப்போகும் பிரேதத்தை நான் என்றும், என்னை அவர் எவ்விதம் அடக்கம் செய்ய விரும்பு கிறேன் என்றும் கேட்கிறார். விஷம் பருகினபின் உங்களுடன இதுவரையில் பேசிவந்தவனாகிய நான் இவ்விடத்தைவிட்டு மேலுலகம் சென்றுவிடுவேன் என்று எவ்வளவு சொல்லியும் அவருக்கு விளங்க வில்லை. அவருக்கு நீங்கள் உறுதிமொழி கொடுக்கக் கூடாதா? நியாய ஸ்தலத்தில் எனக்கு அவர் ஜாமீனாக நின்றார். அதாவது, நான் போய்விட மாட்டேன், இருப்பேன் என்று உறுதி கொடுத்தார். இப்போது நீங்கள் அவருக்கு, 'நான் இருக்க மாட்டேன்; போய்விடுவேன்' என்பதற்கு ஜாமீன் கொடுங்கள்'' என்று சொல்லி நகைத்தார்.

''இப்படி அவருக்கு நீங்கள் உறுதி சொன்னால் தான் அவர் என் பிரேதம் தீப்பற்றி எரிகிறதைப் பார்த்ததும், அல்லது மண்ணில் போட்டு மூடு வதைப் பார்த்ததும் அழாமல் இருப்பார். 'ஸோக்ரதனை எடுத்து மயானம் செல்கிறோம்; ஸோக்ரதனைச் சிதையின்மேல் வைக்கிறோம்; அல்லது, மண்ணில் புதைக்கிறோம்' என்று அவர் சொல்லாமல் இருப்பார். என் பிரியமான க்ருதரே, இவ்விதம் பேசுவதெல்லாம் தவறு. தவறான பேச்சுக்களை உபயோகித்தால், பேச்சு மாத்திரம் கெடுவதல்லாமல், ஆத்ம ஞானமும் கெட்டுப்போய்த் துன்பமுண்டாகும். தைரிய மாயும் சந்தோஷமாயும் இருப்பீராக. அழாதீர்! 'என் உடலைப் புதைக்கிறேன்'—என்று சொல்லும். என்னைப் புதைக்கிறேன் என்று சொல்லாதீர். உம் இஷ்டப்படி நீர் எவ்விதம் தகுதியென்று நினைக் கிறீரோ அவ்விதம் தேகத்தை அடக்கம் செய்யும்'' என்று சொல்லி, ஸ்நானத்திற்குச் சென்றார். க்ருதரும் எங்களை இருக்கச் சொல்லிவிட்டு அவ ருடன் போனார். நாங்கள் அவ்விடமே உட்கார்ந் திருந்தோம். அன்று அவர் சம்பாஷித்த விஷயங் களைப் பற்றிப் பேசிக்கொண்டிருந்தோம். நம்மைப் பெற்ற தந்தையை இழந்து, நாமெல்லாரும் திக்கற்ற குழந்தைகளாகப் போவது போல் தோன்றிற்று. ஸ்நானம் செய்து வந்தபின், அவரு டைய மூன்று மக்களையும் அழைத்து வந்தார்கள். ஒருவன் வயது வந்தவன்; மற்றிருவர் சிறு குழந் தைகள்; அவரைச் சேர்ந்த ஸ்திரீகளும் வந்தார் கள். க்ருதரை வைத்துக்கொண்டு, அவர்களுக்குச் சொல்ல வேண்டியன எல்லாம் கடைசியாகச் சொல்லிவிட்டார். அவர்களை அனுப்பிவிட்டு எங் களிடம் மறுபடியும் வந்து உட்கார்ந்தார்.

அப்போது அஸ்தமன வேளையாய் விட்டது. அதன் பிறகு யாரும் அதிகம் பேசவில்லை.

பின்பு, ஓர் உத்தியோகஸ்தன் வந்து அவர் முன் நின்று, ''ஸோக்ரதரே, மற்றவர்களைப்போல் நீர் செய்யமாட்டீர் என்பது எனக்குத் தெரியும். நான் விஷபானத்தைக் கொடுத்து அவர்களைக் குடிக்கச் சொன்னால் அவர்கள் கோபங் கொண்டு என்னைத் திட்டுவதும் சபிப்பதும் வழக்கம். அதிகாரிகளுடைய உத்தரவை நான் நிறைவேற்ற வேண்டியவனல்லவா? நான் என்ன செய்யக்கூடும்? நீர் அவ்விதமெல்லாம் செய்யமாட்டீர் என்று எனக்குத் தெரியும். இதுவரையில் இவ்விடம் வந்தவர்கள் எல்லாரையும்விட நீர் பெருந்தன்மையும் அன்பும் நிறைந்தவரா யிருக்கிறீர். என்மேல் நீர் கோபங் கொள்ளமாட்டீர். எனக்கு உத்தரவிட்டவர்களே இந்தப் பெருங் குற்றத்திற்குப் பதில் சொல்ல வேண்டும். என்னை ஆசிர்வதியும், சுவாமி! நான் வந்த காரியம் உமக்குத் தெரியுமே!'' என்று கண்ணீர் விட்டழுதுகொண்டு வெளியே போய் விட்டான்.

ஸோக்ரதர், ''அப்பா, நீ சொன்னபடி செய்கிறேன். சுகமாயிருப்பாயாக'' என்று அவனுக்ச் சொல்லிவிட்டு, எங்களைப் பார்த்து, ''இவன் எவ்வளவு மரியாதையும் அன்பும் உடையவனாயிருக்கிறான்! நான் இவ்விடமிருந்த காலமெல்லாம் இவன் அடிக்கடி என்னிடம் வந்து பேசிப் போவான். மிக நல்ல இருதயமுடையவன். எனக்காகக் கண்ணீர் விடுகிறான், பாருங்கள்! க்ருதரே, வாரும்! அவன் சொன்னபடி செய்வோம். விஷபானம் சித்தமாயிருந்தால் அதைக் கொண்டுவரச் சொல்லும், அல்லது சீக்கிரம் சுத்தப்படுத்தச் சொல்லும்'' என்று சொன்னார்.

அதற்கு க்ருதர், ‘‘இல்லே, ஸோக்ரதரே, அவசரப்பட வேண்டாம். இன்னும் அஸ்தமன மாகவில்லே. மலேமேல் சூரியன் இன்னும் பிரகாசிக்கிருன். மற்றவர்கள எல்லோரும் கடைசி நாள் நன்ருய்ச் சாப்பிட்டும், மதுபானம் செய்தும், நண்பர்களுடன் பேசி ஆனந்தித்தும், பிறகுதான் வெகுநேரம் கழித்து விஷத்தைப் பானஞ் செய்வார்கள். நீர் ஏன் அவசரப்படுகிறீர்? இன்னும் வெகுநேரம் இருக்கிறது’’ என்று சொன்ஞர்.

‘‘ நீர் சொல்லும் மனிதர்கள் அப்படிச் செய்வது சரிதான். ஏனென்ருல், அவர்கள் அந்தச் சுகங்களே மதித்து உயிருடன் இருக்கவே எப்போதும் விரும்புகிறபடியால், தாமதம் செய்து விஷம் குடிப்பார்கள். நான் அப்படிச் செய்வது தகுமா? அப்படிச் செய்தால் உயிரைவிட மனம் வராமல் இந்த உடலுடன் இன்னும் ஒரு நிமிஷமாவது இரண்டு நிமிஷமாவது இருக்க ஆசைப் பட்டவனுவேன் என்றல்லவா எண்ணப்படுவேன்? அதை நினேக்க எனக்கு வெட்கமாயிருக்கிறது. நான் சொல்லுவதை மறுக்காதீர்’’ என்று ஸோக்ரதர் மறுபடியும் சொல்ல, க்ருதர் பக்கத்திலிருந்த தம் ஆள் ஒருவனுக்குக் கண் காட்டினுர். அவன் வெளியே சென்ற கொஞ்ச நேரத்தில் விஷபானம் கொண்ட ஒரு பாத்திரத்துடன் ஓர் உத்தியோகஸ்தன் வந்தான்.

ஸோக்ரதர் அவனேக் கண்டதும் புன்னகையுடன், ‘‘நண்பனே, இவ்விஷயமெல்லாம் உனக்கு நல்ல அனுபவம். நான் செய்ய வேண்டியதைத் தயவுசெயது சொல்’’ என்ருர்.

‘‘இதை நீர் குடித்து விடவேண்டும்; அவ்வளவு தான். அதன்பின், கால் மரக்கும்போல் தோன்றுகிற

வரையில் நடந்து கொண்டிருக்க வேண்டியது. பிறகு, நீர் படுத்துக் கொள்ளலாம். விஷம் தன் வேலையைச் செய்யும்?'' என்று சொல்லி ஸோக்ரத ரிடம் விஷ பானத்தைக் கொடுத்தான். அவர் அதைக் கையசையாமல், முகம் மாருமல் தம் கையில் வாங்கிக்கொண்டு, அதிகாரியை உற்றுப் பார்த்து—அம்மாதிரி அவர் உற்றுப் பார்க்கும் வழக்கம் உமக்குத் தெரியுமே!—''அப்பா இந்தப் பானம் இவ்வளவுதாஞ, அல்லது நம்மிஷ்டம்போல் இன்னும் அதிகமாய்ச் செய்துகொள்ளலாமா?'' என்று கேட்டார். அதற்கு அதிகாரி, ''எவ்வளவு வேண்டுமோ அவ்வளவு நாங்கள் செய்வது வழக்கம்'' என்று சொன்ஞன்.

''அப்படியா! நல்லது, தேவர்களைத் துதித்து என்னைச் சுகமாய் அழைத்துப் போகும்படி ஜபிக் கலாமல்லவா? அப்படியே ஆகக்கடவது'' என்று சொல்லிவிஷத்தைப்புன்சிரிப்புடன்வாயில் வைத்துக் குடித்துவிட்டார். அதுவரையில் நாங்கள் அநேக மாய்த் துக்கத்தை ஒருவாறு அடக்கியிருந்தோம். ஆஞல், அவர் விஷத்தை எடுத்துக் குடிப்பதைக் கண்டவுடன் எங்களால் பொறுக்க முடியவில்லை. என்னை அறியாமல் என் கண்ணீர் பெருக ஆரம் பித்தது. என் முகத்தை மூடிக்கொண்டு நான் அழுதேன். அவருக்குக் கஷ்டம் வந்ததென்று நான் துக்கப்படவில்லை. இப்பேர்ப்பட்ட நண்பரை விட்டுப் பிரிகிறேனே என்று என் துர்ப்பாக்கியத்திற் காக நான் அழுதேன். எனக்கு முன்னேயே க்ருதர் துக்கத்தைத் தாங்க முடியாமல் அழுதுகொண்டே வெளியே போய்விட்டார். அநங்கநந்தர் முதலி லிருந்து கண்ணீர் விட்டுக்கொண்டே யிருந்தவர் கடைசியில் பலமாய்ப் புலம்பிஞர். அதன் மேல்,

ஸோக்ரதர் ஒருவர் தவிர, நாங்கள் எல்லோரும் துக்கத்தைப் பொறுக்க முடியாமல் விம்மி அழ ஆரம்பித்தோம்.

''நண்பர்களே! நீங்கள் செய்வது என்ன? ஸ்திரீகளையெல்லாம் நான் அனுப்பிய காரணம், இம் மாதிரி என் பக்கத்தில் யாரும் புலம்பாதிருக்கும்படி யல்லவா? நீங்கள் பொறுத்துக் கொள்ளாமல் இப்படி அழுவது தகுதியன்று. ஆத்மா உடலை விட்டுப் பிரியுங்காலத்தில் சப்தமில்லாமலிருக்க வேண்டுமென்று சொல்லுவார்கள். தயவுசெய்து சாந்தமாயிருங்கள்'' என்று ஸோக்ரதர் சொல்ல, நாங்கள் வெட்கப்பட்டு அழுவதை நிறுத்தினோம்.

அவர் கொஞ்ச நேரம் நடந்து கொண்டேயிருந்து, கால்கள் மரத்துப் போவதாகத் தெரிந்ததும், அதிகாரி சொன்னபடி மல்லாந்து படுத்துக் கொண்டார். அவருடைய பாதங்களை அடிக்கடி தடவிப் பார்த்து, பிறகு அவன், காலை நன்றாய் அமுக்கி, ''அமுக்குவது உமக்குத் தெரிகிறதா?'' என்று கேட்டான். அதற்கு ஸோக்ரதர், ''தெரியவில்லை'' என்றார். இப்படித் தேகம் வர வர மரத்துப்போக ஆரம்பித்தது. மார்பு வரையில் மரத்துப் போனதும், ''நான் போய்விடுவேன்'' என்று தாமே தொட்டுப் பார்த்துக்கொண்டு சொன்னார். இடுப்பு வரையில் குளிர்ந்து போனதும், தம் முகத்தின் மேலிருந்த துணியை யெடுத்து, ''க்ருதரே, அஷ்கலேபர் கோயிலில் ஒரு பலி எனக்காக நீர் சமர்ப்பிக்க வேண்டும். அது செய்ய வேண்டிய கடன். அதை மறவாதீர்'' என்று சொன்னார். ''அப்படியே ஆகட்டும்'' என்று க்ருதர் சொல்லி, ''இன்னுமேதாவது உமது மனோபீஷ்டம் உண்டா?'' என்று கேட்டார். இதற்குப்

பதிலொன்றும் சொல்லவில்லை. கொஞ்ச நிமிஷத்துக்கெல்லாம் தேகம் ஓர் அசைவுற்றது. அதிகாரி துணியை எடுத்துப் பார்த்ததில் உயிர் போய், ஸோக்ரதர் பிணமாய்க் கிடந்தார். வாயையும் கண்ணையும் க்ருதர் மூடினார். இதுதான் முடிவு.

''நாம் கண்ட மானிடர்களுக்குள் சிறந்த ஞானமும் தர்மமும் நல்வினையும் பொருந்திய நமது நண்பர் பரலோகமடைந்த வரலாறு இது'' என்று வீதர் சொல்லி முடித்தார்.